

๑

ก่อนความตายมาบรรจบ

กรุงเทพมหานคร

ราวกับฝูงผึ้งแตกรังในล็อบบี้ของโรงพยาบาลหรู เมื่อนางแบบสาวก้าวเข้ามาในอาคารพร้อมผู้จัดการส่วนตัว ผึ้งฝูงที่เห็นจึงบินหึ่งมาทางหล่อนอย่างรวดเร็ว จนนางแบบสาวถึงกับชะงักเท่า ราวกับถูกบังคับไม่ให้ก้าวผ่านไป

“สวัสดีค่ะ พี่ขอสัมภาษณ์หน่อยค่ะ สร้อยพอจะทราบสาเหตุที่ทำให้คุณแถมประสบอุบัติเหตุครั้งนี้หรือเปล่าค่ะ”

คำถามนั้นหยุดสร้อยไว้ที่ความสนเท่ห์ แต่หล่อนไม่ได้รับอนุญาตจากโจโจ้ ผู้จัดการส่วนตัวให้ตอบคำถามนั้น

“เดี๋ยวก่อนนะครั้นน้อง” โจโจ้ยกมือขึ้นห้าม “ทำไมถึงถามแบบนี้ ข้าเมื่อเชื่อกับบอกแล้วไม่ใช่เธอครับว่ารถของแถมพลิกคว่ำเพราะอุบัติเหตุ”

“แล้วสร้อยพอจะทราบมั๊ยคะว่าทำไม”

“เดี๋ยวนะ” น้ำเสียงของผู้จัดการหนุ่มเริ่มบอกความไม่พอใจ “คำถามนี้แปลว่าอะไร ‘ทำไม’ หมายถึงอะไร”

“มีข่าวมานะคะพี่โจ้ ว่าแถมแถมเมาแล้วขับ”

“เรื่องนั้นพี่ทราบ แต่ที่พี่ไม่ทราบก็คือทำไมต้องมาถามเรื่องนี้กับสร้อยด้วย”

“ก็...” นักข่าวสาวเริ่มลังเลและหันมองหน้ากันเมื่อถูกโจโจ้สวนกลับ ขยี้ให้คนถามชี้แจง “กะ...ก็มีข่าวลือมาก่อนหน้านี้แหละพี่ ว่าเธอแถมกับคุณธีรธนัยทะเลาะกันเพราะสร้อยเป็นมือที่สาม”

สร้อยกลืนน้ำลายลงคออย่างลำบาก แสบซาไปทั้งหน้าราวกับถูกรุมตบ ในขณะที่หล่อนสัมผัสได้ถึงร้อนผ่าวจากผู้จัดการส่วนตัวที่ยืนกันหล่อนไว้ โจโจ้ผู้กำลังเดือดดาลอย่างไม่น่าจะเก็บกั้น

“น้องครับ น้องว่าคำถามนี้น่าถามมั๊ย เป็นพี่ พี่ไม่ถามนะ มารยาทนิดนึงนะครับ”

สร้อยเหมือนถูกพายุดัดปลิวให้ออกมาจากตรงนั้น ก็พายุ่โจโจ้ นั่นละผู้จัดการของหล่อนมียายหันไปตำหนิ รบ. ด้วยสายตาทิฆาตที่พวกเขาทำหน้าที่ได้ไม่ดีนัก กระทั่งทั้งสองเดินมาถึงหน้าลิฟต์ สร้อยจึงถอนหายใจยาวพริตอย่างโล่งอก หัวโจโจ้ยังพ่นไฟเป็นเสียงบ่นไม่หยุดปาก

“พวกประสาธ จ้องแต่จะชงข่าว ถามไม่ดูกาลเทศะ ก็รู้อยู่ว่าคนจะมาเยี่ยมไข้ อีบ้า”

“เอาน่าพี่ พ้นมาได้สร้อยก็โล่งแล้วแหละ”

“ถ้าไม่ดำก็คงไม่หลุดออกมาหรอก นี่พวกมันตั้งใจจะให้เธอเป็นจำเลยให้ได้เลยนะ รู้ตัวปะ”

มีหรือสร้อยจะไม่รู้...

“อะ ก็พอรู้”

“พี่ถึงอยากให้เธอปิดปากให้สนิท ไม่ต้องตอบคำถามอะไรทั้งนั้น ให้พี่เป็นคนพูดเอง อีพวกนี้ฉลาดใช้คำถาม มันอยากให้เราจนมุม หน้อย...หวังจะเขียนข่าวให้เธอโดนด่าละสิ คงเห็นเธอเป็นนางแบบกระแสดี คงไม่กล้าว่าไม่อะไรมั้ง มันก็เลยได้ใจ คราวที่แล้วก็เหมือนกัน เขียนให้คนเขาเมาท์ว่าเธอใช้เต้าไต่จนได้ขึ้นปกโร้หนอส”

เสียงลิปต์ดัง ‘ติ๊ง’ หยุดการสนทนาลงชั่วคราว รอจนคนในลิปต์เดินออกมาจนหมด ก่อนที่การสนทนาจะเริ่มต่อเมื่อทั้งสองคนเข้าไปยืนอยู่ในลิปต์

“แล้วเรื่องคุณธีร์ ตกลงยังไง” โจโจหันมาถามด้วยสีหน้าตึงเครียด “ระวังตัวเอาไว้หน่อยก็ได้นะ วงการนี้มีอันตรายตัวพ่ออยู่ไม่กี่คนหรอก แล้วหนึ่งในนั้นมีคุณธีร์อยู่ในลิสต์แน่นอน ขอบอกไว้”

เมื่อได้ยินคำเตือน สร้อยถึงกับพยายาย้มก่อนหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

“สร้อยไม่ใช่คนโง่หรอกค่ะ สร้อยรู้ว่าคุณธีร์ต้องการอะไร แต่สร้อยให้สัญญาณกับพี่โจเลยนะว่าถ้ามันยังไม่ถึงเวลา สร้อยไม่ยอมให้เขาง่ายๆ เน้”

“ถึงเวลา? เวลาอะไร”

“ผู้ชายถ่าลองได้อะไรง่ายๆ อีกไม่นานเขาก็เบื่อทิ้ง สร้อยไม่ยอมหมดอนาคตเพราะเรื่องนี้แน่ๆ พี่โจก็รู้ว่ากว่าสร้อยจะมาถึงจุดนี้ได้ สร้อยต้องผ่านความลำบากมามากแค่ไหน ถ้ามันยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม สร้อยไม่มีวันให้ในสิ่งที่เขาต้องการหรอก”

ผู้จัดการหนุ่มเบะปากยิ้ม เหมือนดีใจและหมั่นไส้ระคนกัน

“ยะ! แล้วจะรอดูนะว่าเธอจะฉลาดจริงหรือว่าแค่ฉลาดคุย พี่ไม่อยากจะให้เธอเป็น ‘เมอแตม๒’ เธอเข้าใจมั๊ย”

ไม่เห็นจะน่าเข้าใจยากสักนิด สร้อยพยักยิ้มแทนเสียงตอบ ก่อนที่ลิปต์จะส่งทั้งคู่ขึ้นมาถึงชั้นสาม โจโจเดินนำสร้อยไปที่เคาน์เตอร์พยาบาล เพราะรู้ว่า

เมอแตม วิเศษสมบัติ ถูกย้ายขึ้นมาพักในห้องไอซียูบนชั้นสามนี้แล้ว บริเวณหน้าห้องไอซียู สร้อยพบหญิงวัยกลางคนอยู่ในอาการเศร้าโศก หล่อนจำได้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นมารดาของเมอแตม หล่อนจึงเดินเข้าไปหาทันทีโดยไม่รอโจโจที่กำลังยืนถามอาการของเมอแตมกับพยาบาลवर

“สวัสดีค่ะแม่ พี่แตมเป็นยังไงบ้างคะ สร้อยเห็นข่าวเมื่อเช้านี้รีบมาเลยคะ”

“พีนแล้วลูก พีนแล้ว” มารดาของนางแบบรุ่นพี่ตอบด้วยเสียงสะอื้น

“แต่กว่าจะพ้นวิกฤตก็เกือบทั้งคืนเลยลูก แม่ไม่ได้หลับเลย โถเอ๊ย ไม่รู้ว่า นึกยังไปถึงไปเที่ยวจนมาได้ขนาดนั้น เหล้าเบียร์เมาก็ไม่เคยเห็นแต่จะลักหยอด ดูซิเนีย อนาคตต้องดับวูบไปเลย”

“โถแม่คะ พี่แถมปลอดภัยแล้วนี่นา อีกไม่นานเธอก็กลับมาทำงานได้ ค่ะแม่ มีความหวังหน่อยสิคะ”

“แม่จะเอาความหวังมาจากที่ไหนล่ะ...สร้อย”

น้ำเสียงนั้นบอกความสิ้นหวัง สร้อยสัมผัสได้ถึงความสิ้นหวังระดับ แสน พลังรู้สึกว่าจะมีเรื่องอันน่าตกใจที่หล่อนยังไม่รู้รออยู่ กระทั่งหันไป เห็นโจ้เดินหน้าชิดตามเข้ามา ยิ่งยืนยันว่าต้องมีเรื่องอันน่าตกใจรออยู่ จริงๆ แน่แล้ว!

“สร้อย...แม่ทำใจไม่ได้เลย แม่รับไม่ไหวเลยลูก ถ้ายายแถมต้องเดิน ไม่ได้จริงๆ! แม่คงทำใจไม่ได้เลยลูกเอ๊ย...”

คำบอกเล่านั้น...ส่งผลให้สร้อยลืมหายใจไปในชั่วขณะจิต!

อะไรวะ...

...อัมพาตเลยเหรือ!...

สร้อยรู้ดีว่าหล่อนทำอะไรอยู่...

กล้อง ไฟ บลูสกรีนขนาดใหญ่ และทีมงานที่ตั้งอกตั้งใจของนิตยสาร ไรท์นอส สิ่งเหล่านี้เตือนให้รู้ว่าหล่อนไม่ควรเสียเวลาอยู่กับการสำนึกผิด หล่อนบอกตัวเองอยู่เสมอว่าหล่อนไม่ได้ทำผิดอะไร หล่อนไม่ได้ชิงตำแหน่ง ‘ดาวรุ่งดวงใหม่ของไรท์นอส’ มาจากใคร ทั้งชีวิตที่ผ่านมาสร้อยไม่เคยได้เห็น ประกายแสงแห่งความสุขอยู่ในแววตาขณะที่สบตาตัวเองผ่านกระจก จนวันนี้...หล่อนได้เห็นแสงนั้นแล้ว แสงแห่งความสุขสมที่หล่อนไม่ควรดับมัน ลงเพียงเพราะละอายต่อบาป!

คุณธีรชาเป็นฝ่ายเข้าหาสร้อยเองนะคะพี่แถม

ความคิดดังกล่าวตอกย้ำในหัวของตัวเองหลายต่อหลายครั้ง จน

สร้อยเริ่มสบายใจได้ โอกาสสำคัญที่ได้มา ใครไม่คว้าไว้ก็โง่เต็มทน...สร้อยแอบหวังว่าเมอแต่มจะเข้าใจ

“น้องสร้อยคะ”

ทีมงานสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาในเซตหลังจากเสร็จงานถ่ายปกสเปเชียลของไรท์นอส ซึ่งมีสร้อยเป็นนางแบบเพียงคนเดียวในเล่มพิเศษของเดือนหน้า

“เสร็จแล้วอย่าเพิ่งกลับนะคะ พอดีคุณน้ำทิพย์...” ทีมงานหมายถึงผู้ช่วยของธีรตนย์ “...เธอฝากบอกมาว่าคุณธีรตนย์จองมือค่าที่รีเวอไรซ์ดีไว้นะคะ เตียวถ้าน้องสร้อยเปลี่ยนชุดเรียบร้อยแล้ว ไปพบคุณธีรตนย์ที่ห้องทำงานได้เลยนะคะ”

มือค่าที่รีเวอไรซ์ตั้งั้นเธอ...สร้อยยิ้มย่องในใจอย่างรู้เกม ธีรตนย์เอาใจหล่อนขนาดนี้ ไม่แคล้วว่าหลังมือค่า...หล่อนกับเขาก็คงได้ขึ้นไปนอนจับมือกันอยู่บนโรงแรมของร้านอาหารรีเวอไรซ์ดีนั่นเป็นแน่!

มันจะเร็วไปมั้ยนะคะ คุณธีร์?

“พี่คะ สร้อยฝากเรียนคุณน้ำทิพย์ แล้วก็ฝากขอโทษคุณธีรตนย์ด้วยแล้วกันนะคะ”

คำตอบรับของสร้อยพาให้ทีมงานสาวและทีมงานแถวนั้นซึ่งแอบได้ยินถึงกับอึ้ง

“พอดีว่า...สร้อยตั้งใจจะไปเยี่ยมพี่แต่มที่โรงพยาบาลนะคะ ทราบมาว่าย้ายออกจากห้องไอซียูแล้ว ถ้ายังไง...รบกวนฝากเรียนด้วยนะคะพี่”

สร้อยไม่เสียเวลาให้แกสีหน้าตะลึงตะลานของทีมงานเหล่านั้น หล่อนกรีดกรายออกมาจากเซต ก่อนโทรศัพท์บอกคนรถของไรท์นอสให้เตรียมลิμουซีนของบริษัทมารอรับหล่อนที่หน้าตึก

หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น สร้อยจึงมาถึงโรงพยาบาล มี รพภ. ที่ถูกจัดเตรียมไว้อย่างดีนำทางขึ้นไปและส่งหล่อนถึงห้อง

เมื่อผลักประตูห้องเข้าไป สิ่งแรกที่สร้อยได้เห็นคือหญิงวัยกลางคนอยู่ในสภาพห่อเหี่ยวจากอารมณ์สิ้นหวัง อีกคนหนึ่งที่อยู่ในห้องก็น่าจะเป็นญาติ

กัน สร้อยเห็นว่าเฉموแถมยังคงหลับอยู่ จึงไถ่ถามอาการกับผู้เป็นแม่ของรุ่นพี่ไปพลางก่อน

“พี่ตาทิวหรือยัง” ญาติอีกคนถามมารดาของเฉโมแถม “พี่ยังไม่ได้กินอะไรเลยนะ เตียวฉันลงไปซื้ออะไรให้มั๊ย”

“คุณน้าคะ...” สร้อยพูดกับญาติคนนั้น “พาคุณแม่ลงไปทานข้างล่างเถอะค่ะ สร้อยอยู่เผื่อให้ เกรงว่าถ้าคุณน้าซื้อขึ้นมา...คุณแม่ก็คงไม่กล้าทานต่อหน้าสร้อยแน่ๆ คุณแม่ขา...ลงไปหาอะไรทานหน่อยเถอะค่ะ คนไข้จะแข็งแรงได้ คนเผือกก็ต้องแข็งแรงด้วยนะคะ”

เมื่อความปรารถนาดีของสร้อยถูกส่งไปถึง สองสตรีวัยกลางคนจึงพากันเดินออกไปจากห้องด้วยความประทับใจ สร้อยหันกลับไปทางคนเจ็บที่นอนอยู่บนเตียง ก่อนสลับเท้าเข้าไปยืนใกล้ขึ้น...

ราวกับเจ้าของร่างที่นอนเป็นผักอยู่บนเตียงจะรับรู้ว่ามีใครก้าวเข้ามา ยืนจ้อง เฉโมแถมปรือตาขึ้นช้าๆ ได้ยินเสียงครวญครางแผ่วเบาผ่านริมฝีปากอวบอ้วนที่เคยสวย...แต่บัดนี้มันบิดเบี้ยวจนไม่น่าชื่นชมเสียแล้ว

“ตื่นแล้วหรือคะ พี่แถม”

เสียงทักจากสร้อยจางดวงตากลมของเฉโมแถมให้เบิกกว้าง...กว้างขึ้น ราวกับคนที่กำลังตกใจสุดขีด!

“เป็นยังไงบ้างคะพี่”

สร้อยพยายายิ้ม โนมหน้าลงหาคนป่วยที่เขม่นมองตอบมาด้วยแววตาเกลียดชัง!

“ทำไมพี่แถมถึงมองสร้อยด้วยสายตาแบบนั้นล่ะคะ” รอยยิ้มของสร้อยค่อยๆ จางลง ความคับข้องใจแทรกเข้ามาแทนที่ “นี่ยาบอกนะว่าพี่แถมคิดว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นเพราะสร้อยนะ?”

หากนั่นคือคำถาม เฉโมแถมก็คงจะตอบได้เพียงร่างกายที่สิ้นเกรงไปทั้งตัวน่าหว่นกลัวแบบนั้น!

“สร้อยไม่ได้ทำอะไรผิด!” หล่อนยืนยัน สีหน้าบอกความไม่พอใจ “ที่

พี่แถมเป็นแบบนี้ก็เพราะทำตัวเอง ถ้าจะมีคนผิด คนคนนั้นก็คือพี่แถม
นั่นแหละ! พี่แถมทำให้คนทั้งประเทศเข้าใจว่าสร้อยเป็นต้นเหตุที่ทำให้พี่เป็น
แบบนี้ สร้อยไม่ได้ทำอะไรเลย ไร้นอสเล่มีที่แล้วที่สร้อยได้ถ่ายปกแทนพี่ก็
เพราะคุณธีรฯเลือกสร้อย เขาไม่ได้เลือกพี่! สร้อยพูดถูกใช่มั้ยคะ”

ได้ยินเสียงกรีดร้องถูกเค้นผ่านริมฝีปากที่บิดเบี้ยวนั้น เป็นภาพชวน
วิตก...ที่พลัสสร้อยให้ถอยห่างออกมาจากเธอแถม

“ปลงเสียเถอะค่ะพี่แถม ‘ผู้หญิงง่ายๆ’ ก็ไม่แปลกที่จะโดนผู้ชายทิ้ง
ง่ายๆ แบบนี้!”

เธอแถมเหมือนปลาบ่นเขียงที่เหลื่ออากาศอยู่เพียงเฮือกสุดท้าย...
กำลังหมดแรงดิ้น...สร้อยมองภาพนั้นแล้วอดสังเวชอย่างปฏิเสธมิได้ หล่อน
ยืนยันว่าหล่อนจะไม่มีวันเป็นแบบนี้แน่...ขณะที่คิดแล้วก็ยิ้มออกมาได้
อีกครั้ง

“เสียดายนะคะ ถ้าพี่แถมยังดีอยู่ วันพรุ่งนี้พี่แถมก็คงจะได้เห็น...
คู่ควงที่สวยงามที่สุดของคุณธีรฯ”

ดวงตากลมของคนทีนอนอยู่บนเตียงปล่อยน้ำตาให้ไหลลงผ่านแก้ม
ที่เต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ...ไหลลงสู่หมอน

“วันพรุ่งนี้สร้อยจะได้ไปร่วมงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดของคุณชายอคิด
ที่วังของเขา สร้อยจะไปในฐานะคู่ควงคนใหม่ของคุณธีรฯ แล้วก็ไปในนามของ
ไร้นอสด้วยนะคะ...เหม...เสียดายจังเลยอะค่ะ พี่แถมน่าจะได้แสดงความ
ยินดีกับสร้อย สร้อยอยากกอดพี่แถมมากๆ”

จากเสียงที่ผ่านความเจ็บแค้นกลับกลายเป็นเสียงร่ำไห้ รอยยิ้มที่
เหยิดเต็มหันหน้าสร้อยก็คล้ายจะเจือจางลง ก่อนที่หล่อนจะสืบทอดเข้าไปใน
โกลันางแบบรุ่นพี่ผู้นำสงสารอีกครั้ง

“คิดเสียว่าเป็นกรรมเถอะนะ ตอนที่พี่เป็นที่หนึ่งของไร้นอส พี่ก็
ทำตัวเป็นหมาหวงก้าง แผลงฤทธิ์ใส่นางแบบคนนั้นคนนั้นจนเขาเกลียดเขาชัง
กันไปทั่ว ไม่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับพี่จะเป็นกรรมหรือว่าแรงสาปแช่ง สร้อยก็ขอ

ให้พี่แถมผ่านพ้นเรื่องราวๆ พวกนี้ไปให้ได้ก็แล้วกันนะคะ”

สร้อยวางมือลงบนแขนคนป่วยที่เย็นเยียบ ก่อนโน้มหน้าเข้าไปใกล้เพื่อ
บอกลาอีกคน

“สิ้นสุดยุคของพี่แล้ว ปลงให้ได้นะคะ เพราะว่าต่อไปนี่...จะเป็น
ยุคทองของสร้อย!”

นั่นไม่ใช่คำพูดเกินจริงของ ‘สร้อย ดาวิกา’ หรือที่ในเวลาต่อมาไม่นาน
คนทั้งประเทศรู้จักหล่อนในชื่อ ‘สร้อย ไรท์นอส’

แต่ชีวิตของสร้อยกลับรุ่งเรืองมากกว่าที่หล่อนคาดคิดเอาไว้เสียอีก
ภายหลังจากงานเปิดตัวสร้อยที่ไรท์นอสกรุ๊ป สร้อยได้กลายเป็นดาวรุ่งพุ่งแรง
ที่หน้าจอบตาที่สุด แม้จะมีคนกล่าวว่า...นางแบบที่ได้ควงธีรดนย์ไม่ว่าจะเป็น
คนไหนก็โด่งดังเป็นของธรรมดาที่ตามที แต่สำหรับ ‘สร้อย’ คนนี้...หล่อน
‘มาเหนือ’ กว่านางแบบคนก่อนๆ ของธีรดนย์ทุกคน

อะไรที่เป็นเครื่องยืนยันเรื่องนั้นนะเธอ...

ก็...ลัมโบร์กินีสีแดงเพลิงคันนั้นนะสิ!

“สร้อย...พี่จะเป็นลม” โจ้ใจยังไม่หายตะลึงกับลัมโบร์กินีสีแดงคันนั้น
กระซิบอย่างตื่นเต้นไม่หยุดปาก “เป็นผู้จัดการดารามาหลายปี ยังไม่มี
วาสนาแม้แต่จะคิดว่าจะได้ขับบ้าง แต่นี่เธอเป็นใครยะ เธอเป็นใคร!”

สร้อยยิ้ม และมีคำตอบจากคำถามนั้นอยู่ในใจแล้ว

สร้อยก็เป็นคนที่โชคดีมากเลยนะสิ

ลัมโบร์กินีสีแดงเพลิงที่คลานเข้ามาจอดเทียบอยู่ตรงหน้าหล่อน
ผู้ขับมันออกมาจากโชว์รูมนั้น คือบุคคลสำคัญที่ชาตินี้สร้อยคงไม่มีวันลืมลง
เขาเปิดประตูลงมาจากรถ ร่างสูงใหญ่สวมสวนอยู่ใต้สูทแฟชั่นสีกรมท่า
ใบหน้าหล่อเหลาที่พร้อมฉกฉวยหัวใจหญิงให้ทั้งลงมานมมือเขาผุดรอยยิ้ม
บางเบาแต่เหลือร้ายอยู่ในที

ธีรดนย์ สุทิวรา...ทายาทคนเดียวของประธานฯ บริษัทไรท์นอสกรุ๊ป

อันตรายตัวพ่อแห่งวงการบันเทิงที่โจ้ใจเคยให้สมญานามไว้ เวลาที่เขาขึ้นรอนางแบบสาวอยู่ที่ลัมโบร์กินีคันนั้นแล้ว

“ของขวัญต้อนรับตำแหน่งนางแบบเบอร์หนึ่งของโรห์นอส หวังว่าสร้อยจะชอบมันนะครับ”

สร้อยตรงไปรับกุญแจรถจากมือของชายหนุ่ม ไม่มีใครรู้เลยว่า... หล่อนกำลังพยายามเก็บกลั่นความดีใจไว้ในอก... เก็บเสียงกรีดและท่าที่กระตือรือร้นซึ่งอลหม่านอยู่ในหัวตอนนั้นแทบไม่ได้

“สร้อยว่ามันดูมากเกินไปนะคะคุณธีร์ คันนี้ใครก็รู้ว่าค่าตัวมันเท่าไร”

“มันยังน้อยไปด้วยซ้ำสำหรับนางแบบที่ทำให้หนังสือของผมขายเกลี้ยงตั้งแต่วันแรกที่วางแผง”

รอยยิ้มของสร้อยมีฤทธิ์เท่ากับใบมีดกรีดอกใจชายผู้นิยมเสพความเจ็บแสบทางอารมณ์ ไซ้... หล่อนมีรอยยิ้มที่เย้ายวนและยั่วเก่ง สร้อยรับกุญแจมาได้ หล่อนรับรู้ถึงพลังอำนาจในมือ ก่อนยกมือคารวะผู้ให้ ขณะที่อีกฝ่ายยื่นมือมารับไว้หน้านั้น... แล้วกุมไว้ไม่ปล่อย

แะะ!

แะะ!

“เอ๊ะ นั่นใครทำอะไรนะ!”

เสียงตะโกนร้องของโจ้ใจลั่นบรรยาการอันสุดแสนโรแมนติคของธีรदनย์... จนเจ้าตัวลอบทำหน้านี้ว ขณะที่สร้อยหันกลับไปทางโจ้ใจพร้อมสีหน้าเต็มสงสัย

“เหมือนจะเป็นพวกปาปารัซซีมาแอบถ่ายรูปนะ นี่... พี่ รมภ. สะ ช่วยไปดูให้ที พี่ปล่อยให้เขาเข้ามาเพ่นพ่านในโซว์รูมได้ยังไง ไล่ไปเลยนะสะ ไล่ออกไปเลย!”

เมื่อเห็นว่าโจ้ใจออกทัพจัดการให้ สร้อยจึงหันกลับไปหาธีรदनย์อย่างไม่แยแสปาปารัซซีคนนั้นอีก

“สร้อยอยากทดสอบใครพี่ดูนะคะ”

“ได้สิครับ” ชีรदनัยถอยหลังไปเปิดประตูรถให้หล่อน “ผมขอนั่งเป็นเพื่อนสวัสดีกันนะ”

เมื่อสวัสดีกันรถเลี้ยวไปทางด้านหลังของโชว์รูม ซึ่งเป็นทางที่จะไปสู่สนามทดสอบได้र्फแล้ว...

อีกฟากหนึ่ง...บริเวณด้านหน้าโชว์รูมรถหรูแห่งนี้ ช่างภาพหนุ่มวิ่งกระหืดกระหอบออกมาจากโชว์รูมได้ก็รีบหามุมหลบ ก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเรียกสายไปถึงใครบางคน

“ฮัลโหลครับพี่รับ”

“ว่าไงไอ้เลนส์ มึงได้ภาพมาหรือเปล่า”

ชายหนุ่มยิ้มให้แก่คำถามของคนในสายอย่างภาคภูมิใจก่อนตอบคนในสายออกไปว่า...

“ได้หลายชุดเลยครับพี่ ทีมเราได้ข่าวนี้แน่ๆ ผมรับรองเลยว่าเด็ด!”

๒

คบห่วยๆ

“พี่เลนส์ๆ”

ธนาพยหนีจากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก มองสาวสวยซึ่งเป็นผู้ร่วมงาน
รุ่นน้องกำลังเดินรีบร้อนเข้ามาที่โต๊ะทีม ขณะที่คนถูกเรียกย่นคิ้วเข้มขมวด
เป็นปม

“มีไระโบว์ ทำน้ำซีเรียสเข้ามาเลย”

“พี่รบเรียกพี่นะสิ”

ธนาพยชะงักไปสามวินาที ก่อนเหลียวหน้ามาทางเพื่อนชาย...ผู้ซึ่ง
กำลังหันมามองเขาพอดีอย่างมีได้นัดหมาย

“มีรีบไปเหอะ ไอ้เลนส์” ธนาพยเตือน “กูเห็นพี่รบหัวเสียตั้งแต่เช้า”

“หัวเสียเรื่องไระ” ธนาพยนึกหวั่น “กูส่งงานเขาค้นนะ”

“กูจะรู้มัยละ แต่ถ้าเป็นเรื่องคนอื่น พี่เขาจะเรียกมึงทำไม”

ธนาพยคิดไม่ออกว่าเขาต้องเจอกับ ‘ปัญหอะไรอีก’ แต่เขาไม่มีเวลา
มากพอที่จะนั่งทบทวนความผิดพลาดของตัวเองหรอก ชายหนุ่มลุกขึ้น
ก่อนพาร่างสูงเดินเร็วๆ ไปเคาะประตูกระจกซึ่งเป็นห้องที่ถูกกั้นไว้เป็น

สัดส่วนของพื้นที่ผู้เป็น 'หัวหน้า'

ธนาพลเลื่อนประตูแล้วก้าวเข้าไปขณะที่เฟลอลงล้นหายใจอยู่ รู้สึกปั่นป่วนไปหมด รวากับน้องหมูจากสปาเกตตีที่กินไปเมื่อเช้าวูขึ้นประท้วงอยู่ในช่องท้อง ยิ่งได้สังเกตท่าทางกับสีหน้าของเมืองรบ ผู้เป็นหัวหน้าทีมแล้ว อาการที่ท้องก็ยิ่งทวีความรุนแรงและไล่ขึ้นมาจนปวดหัว

“เอ่อ...มีอะไรให้ผมช่วยครับพี่”

เมืองรบเบี่ยงหน้าจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ ตามกริบนั่นรวากับปลายมิดที่พร้อมจะแทงใครก็ตามที่เผชิญกับตาคุณั้น!

ธนาพลรู้สึกเย็นขึ้นมาที่ท้ายทอย...

“มึงชิปไฟล์มาให้กูที่ตัววะ ไอ้เลนส์”

“พะ...ไฟล์ไหนครับ”

“ก็ไฟล์รูปที่มึงไปถ่ายแม่สร้อยมาให้กูเมื่อวานนี้ไงวะ”

“อ้อก็...ผมชิปไฟล์ขึ้นคลาวด์ไว้ตัวเดียวนั้นแหละพี่ เอ่อ...ไฟล์มีปัญหาเหอพี่ มันเปิดไม่ได้เหอครับ”

ธนาพลสัมผัสได้ถึงลมร้อนที่อีกคนกำลังระบายผ่านลมหายใจออกมา

“ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่เปิดไฟล์ไม่ได้”

“อ้าว”

“มึงร้อง ‘อ้าว’?” เมืองรบเลิกคิ้ว แต่สีหน้ายิ่งบอกความฉุนเฉียว “มึง ‘อ้าว’ แบบนี้ แสดงว่ามึงไม่ได้เช็กรูปก่อนจะส่งกูเลยใช่มั้ยไอ้เลนส์!”

พายุก่อตัวขึ้นแล้ว ธนาพลแทบจะหมดแรงยืนเพราะสะท้านไปกับเสียงตะคอกนั้น

“มาดูผลงานของมึงนี่!” เมืองรบผลักจอแอลซีดีให้หันมาทางลูกน้องผู้ซึ่งกำลังยืนลำรวมอย่างไม่เป็นตัวของตัวเอง “แหกตาดูซิไอ้เวร! มึงถ่ายรูปห่าอะไรมาส่งกู!”

ธนาพลโน้มหน้าเข้าไปใกล้จอ ก่อนที่ริมฝีปากกลางอ้ากว้างอย่างตะลึงรูปห่าจริงๆ ด้วย...

มันควรจะเป็นรูป ‘สรัย ดาวิกา’ ที่เขาอุทิศสำหรับช่มถ้ายมาจากโชว์รูมรถหรูเมื่อวานนี้ไม่ใช่หรือ

แล้วรูปพวกนี้มันอะไรกัน! ธนภาพแทบจะล้มทั้งยืนเมื่อเห็นผลงานของตัวเอง

“มึงเล่นตลกอะไรกับกู งานมึงถึงเป็นแบบนี้!”

ธนภาพยืนตัวชาไปหมด คำว่า ‘ผิด’ โปรยเข้ามาในความคิดราวกับท่าฝน ไซ้...มันเป็นความผิดของเขาเอง แต่ที่น่าเศร้าก็คือเขาไม่คาดคิดว่าผลงานของตัวเองจะเต็มไปด้วยความผิดพลาดมากมายขนาดนี้!

ธนภาพเคาะกระจกก่อนเลื่อนประตูแล้วก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของมรสุม เขามักปรากฏตัวแบบเสนอหน้าทุกครั้งเพื่อ ‘ช่วยเหลือเพื่อนในทีม’ หรือทุกครั้งที่ได้ยินเสียงตะคอกของเมืองรบลั่นออกไปถึงข้างนอกนั้นละ

“อะ...อู๋ย...” ธนภาพน้ำซัดเมื่อสำรวจไปที่รูปถ่ายแต่ละรูปบนหน้าจอ ก่อนจะเอียงหน้ากลับมากะชิบสั้นๆ กับเพื่อนซี้ “นี่มึงถ่ายคอนเซปต์เบลอวาร์กแถบหรือโงะ หน้าสรัยถึงเบลอชะขนาดนี้...”

“คือ...พรีบคัรบ ผมขอโท...”

“กูไม่รับคำขอโทษจากลูกทิ่มห่วยๆ!”

เป็นคำตำหนิที่มาพร้อมกับการดูถูกฝีมืออย่างรุนแรง ธนภาพไม่รู้สิกรู้สาอะไรอีกแล้ว หวังอารมณ์มันโหวงเหวงเคว้งคว้าง ราวกับร่างที่ไร้วิญญาณลิ่งสถิต

เมืองรบกระซกตัวลุกขึ้นเหมือนกับโดนใครถีบ แก้วที่หนึ่งอยู่ติดห่างไปชนผนังด้านหลัง ก่อนยื่นมือแล้วส่งนิ้วชี้ที่ใช้ประหารอนาคตลูกทิ่มอยู่เสมอ...ชี้ใส่หน้าธนภาพ แล้วตะคอกด้วยน้ำเสียงอันทรงอำนาจ

“มึงฝอยอยากจะเป็น ‘ช่างภาพมืออาชีพ’ อย่างกูใช่มั้ย แต่กูบอกได้เลยว่ามึงนะ ‘อีกล!’ คนห่วยๆ อย่างมึง กูไม่น่าให้อีกาสสำคัญๆ แบบนี้เลย งานกูจบหายหมด! นี่ที่กูให้อีกาสมึงเพราะกูเห็นว่ามึงชอบแม่สรัยนี้ กูก็นึกว่ามึงจะทำงานออกมาได้ดี แล้วดูมึงทำ”

“พะ...ผมขอแก้ตัวได้มั้ยครับพี่” ธนภพยกมือไหว้ขอโอกาส “งานหน้าผมจะไม่ทำให้พี่ผิดหวังอีก พี่ให้อีกโอกาสผมอีกสักครั้งนะครับ!”

“งานหน้า?” เมืองรบหัวเราะลั่น แต่เป็นการหัวเราะที่ไม่ได้เกิดจากอารมณ์ขันสักนิดเดียว “งานหน้า กูจะให้มึงไปช่วยไอ้ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ คนอย่างมึง แม่แต่จัดไฟสตูดิโอ กูก็ไม่ขอเสีย!”

ธนภพเหมือนถูกตีบให้ตกลงเหวลึก

“ออกไปให้พ้นหน้ากู! ไป!”

ธนภพเหมือนคนเสียสติล้มปฏญะไปแล้วจริงๆ เขายืนนิ่งอย่างไม่อาจขยับตัว จนจนต้องดึงแขนเพื่อนให้เดินออกไปจากห้องด้วยกัน

ทว่า...ธนภพยังไม่ทันเดินพ้นไปจากวงกบประตู เสียงของเมืองรบก็เรียกเขาไว้อีกครั้ง

“กูอยากถามมึงอีกเรื่อง...”

ธนภพหันกลับไปท่หัวหน้าอย่างช้าๆ ขณะที่ในดวงตา...มีน้ำตาคลอเบ้า

“ชื่อเล่นของมึง...ความหมายที่ถูกต้องมันคืออะไรวะ ชื่อ เลนส์ ที่มาจาก ‘เลนส์กล้อง’...หรือว่าชื่อ เลน ที่มาจาก ‘ซัดิน!’”

ไม่มีอะไรเลวร้ายเท่ากับการสูญเสียความฝัน...

...โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...การสูญเสียที่เกิดจากการถูกพรากไปด้วยน้ำมือของคนอื่น

ธนภพระบายอารมณ์อยู่บนระเบียงตึกผ่านควั่นสี่เหลาจากบุหรืถูๆๆ ขณะที่รู้สึกว่างกายของตัวเองเบาหวิว จนเกือบจะปล่อยยให้ลมจากชั้นลิบพัดร่างให้ตกลงไปสู่พื้นดินด้านล่างอย่างง่ายดาย

แต่ธนภพรู้ดีว่าเขาจะไม่ทำร้ายตัวเองเช่นนั้น

ปัญหาชีวิตไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ มันไม่มีทางจบชีวิตของเขาได้หรอก มือข้างหนึ่งเหน็บบุหรืไว้หลวมๆ ขณะที่มืออีกข้างถือรูปนางแบบสาว

ดาวบีแ่งไรท์นอสเอาไว้ในอุ้งมือ เขาหลุมมองรูปร่างอย่างสิ้นหวัง รวากับรอยยิ้มของคนในรูปร่างนั้นทำให้ชีวิตของเขาต้องพังทลาย

ถ้าชาตินี้เราไม่ได้เป็นช่างภาพ...เราก็คงไม่มีโอกาสได้ร่วมงานกับสรัยนะสิ

สรัย ดาวิกา...นางแบบดาวยั่วจากนิตยสารไรท์นอส หล่อนกลายเป็นแรงบันดาลใจชิ้นใหม่ล่าสุดในชีวิตของเขา

สรัย ดาวิกา ขึ้นมายืนในตำแหน่งดาวรุ่งพุ่งแรงแทนที่นางแบบรุ่นพี่ผู้น่าสังเวชอย่างเฉือดแถม แรกทีเดียวที่ธนาภได้เห็นสรัยบนปกไรท์นอสชีวิตที่แสนจะแห้งเหี่ยวของเขาก็กลับมาเบ่งบานและสดใโสอีกครั้ง รวากับดอกไม้ท่ามกลางฤดูแล้งที่ได้รับหยาดฝนมาเยี่ยวยาหัวใจ

ธนาภมีความฝันว่าเขาจะเป็น...ช่างภาพมืออาชีพ

เพื่อที่สักวัน...เขาจะได้ไปยืนอยู่ตรงหน้านางแบบสาวคนที่เขาฝันใฝ่หวาในตอนนั้น...ความฝันที่เคยเป็นเหมือนไฟกลับถูกเป่าให้ดับลงเสียแล้ว มันดับลงเพราะความห่วยแตกของเขาเอง

“ไอ้เลนส์”

ความหดหู่ชะงักลงชั่วคราวเมื่อเสียงแทรกเข้ามาพร้อมการปรากฏตัวของณพ

“มีคนมาส่งข้าวเที่ยงให้มึงอีกแล้ว”

ธนาภถอนใจอย่างกลัดกลุ้ม

“บอกเธอให้หน่อยดีกว่ากูไม่อยู่”

“ไม่อยากเจอน้องโซฟีจริงๆอะ?”

“ก็บอกอยู่นี่ไงวะ”

ณพสายหน้าอย่างระอา กระนั้นก็ดูเหมือนจะเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนอยู่เช่นกัน

“อย่าคิดมากไปเลยมึง พี่เขาคงไม่ให้มึงไปถือรีเฟลกซ์จริงๆ หรอกเพราะทีมเรา...นอกจากพี่รบกับมึงแล้ว ก็ไม่มีใครในทีมจับกล้องถนัดมือ

อีกแล้วแหละ คนเก่งๆ แม่งก็ลาออกกันไปหมด ใครจะไปทนอยู่กับพี่รบ
แก่ได้วะ”

ธนาพพยักหน้าตอบออกไปส่งๆ

“มึงไปบอกน้องเขาให้กุเหอะไฉนพ บอกว่าตามหากูไม่เจอก็ได้”

“แล้วปิ่นโตของน้องเค้าล่ะ”

“มึงอยากแตกก็แตกไปเหอะ กูไม่มีอารมณ์จะหิวละ”

ณพิตประตูลับเข้าไปในตึกแล้ว ทิ้งเหลือก็แต่คนสิ้นหวังคนเดิม...

บนระเบียงสุบบุหรี่แห่งนี้

ธนาพก็มองรูปถ่ายสร้อยในมืออีกครั้ง...

...ก่อนพบว่ารอยยิ้มของหล่อนไม่อาจทำหน้าที่เป็นหยาดฝนขโมยใจ
ให้เขาได้อีก

เขาจึงปล่อยรูปถ่ายไบนั่น...ให้ลอยล่องไปในอากาศ...ปล่อยมันปลิว
ไปสู่ความเว้งว่างของห้วงอากาศโลก มันลอยว่อนออกมาไกลจากคนที่รันทด
ห่อหุ้มความฝัน ลอยออกมาไกลทีเดียว

ความหวังของธนาพลอยตกลงมาอยู่บนตัวอักษรขนาดใหญ่ ซึ่งเป็น
ป้ายชื่อของห้องเสื้อแบรนด์ดังแห่งหนึ่ง...และภายในห้องเสื้อ ณ ขณะนั้น
เอง...

“ถูกใจมั๊ยคะ น้องสร้อย”

สร้อยหมุนตัวอยู่หน้ากระจกหลุยส์บานใหญ่ คลอยิ้มให้ตัวเองเมื่อพบ
ว่าหล่อนช่างคู่ควรกับชุดแซ็กสีแดงตัวนี้เสียเหลือเกิน

“ถูกใจค่ะ แต่สร้อยว่าช่วงเอวมันกว้างไปนิดนึง ผ้ามันไม่แนบเนื้อ
เท่าไร แต่ถ้าจะแก้ตอนนี้ก็คงไม่ทันแล้วใช้มั๊ยคะ”

พนักงานสาวหันไปมองทีมช่าง ถามความเห็นด้วยสายตา จนได้รับ
คำตอบจึงหันกลับมาที่นางแบบสาวอีกครั้ง

“เหลือเวลาอีกแค่ไหนคะน้องสร้อย”

“อีกหนึ่งชั่วโมงคุณธีรดอนย์จะมารับสร้อยที่นี่ค่ะ ตอนนี้สร้อยก็รอแค่

แต่งหน้าทำผม คงใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมง เวลาที่เหลือก็ต้องสวมชุดแล้ว
จะนั่นนี่มีเวลาอีกแค่ครึ่งชั่วโมงถ้าพี่จะแก้ชุดนี้ให้สร้อย แต่สร้อยคิดว่ามันอาจ
จะไม่ทัน...อืม...”

สร้อยเมียงมองไปรอบๆ ร้าน ตอนนี้อยากให้ความสำคัญแก่การแก้
ปัญหาด้วยสิ่งอื่น

“ที่ร้านมีแอกเซสซอรีอื่นๆ ให้เลือกมัยยะ สร้อยอยากได้เข็มขัดสีแดง
ถ้าเป็นแดงเฉดเดียวกับเชือกตัวนี้ก็ยิ่งดี”

พนักงานและทีมช่างต่างพากันอมยิ้มอย่างโล่งอก เมื่อได้เห็นการแก้
ปัญหาของนางแบบสาวที่ปราศจากการใช้อารมณ์วีนเหวี่ยง

“ถ้ามันเดียวพี่เอามาให้เลือกนะคะ ลักครู่คะคุณน้อง”

รวดเร็วเท่ากะพริบตา พนักงานสาวก็วิ่งกลับมาพร้อมกับแฟ้มเครื่อง-
ประดับในมือ

“ของมีในร้านเกือบทุกชิ้นเลยคะ ถ้าน้องสร้อยสนใจชิ้นไหน เดี่ยวพี่จะ
เอาออกมาให้ลอง เรามียะคะ แต่ไม่ได้เอามาวางโชว์ทุกชิ้น มีทั้ง
ให้เช่าแล้วก็จำหน่ายด้วยนะคะ”

“หืม...เข็มขัดอันนี้ดูดีจัง แต่เส้นมันใหญ่ไปหน่อย” สร้อยพลิกเค็ตตา-
ล็อกไปเรื่อยๆ “เอ๊ะ...เส้นนี้ห้วนสวยดี รูปหัวใจด้วย แต่สร้อยไม่ชอบสีมัน
เลยคะ”

ระหว่างนั้นช่างแต่งหน้ากับช่างทำผมเดินถือเครื่องมือประจำตัวเข้า
มาหาทำเลพอดิ สร้อยจึงเร่งหาเข็มขัดที่ถูกใจโดยไม่ประวิงเวลาอีก และจน
กระทั่ง...

“อู๊ย! เส้นนี้สวย สร้อยชอบ สายสีแดง เป็นหนังแก้วด้วยใช้มัยยะ
ขนาดนี้ก็กำลังดี สร้อยเอาเส้นนี้แหละคะ”

“อะ...เอ่อ เส้นนี้เหวอะ...” พนักงานสาวหน้าแดงลงไปจนเห็นได้ชัด

“ทำไมเหวอะคะ”

“คือ...กุชชีเส้นนี้ น้องลูกศรเพิ่งติดต่อเข้าไปเมื่อวานซืนนี่เองคะ เอ่อ

...เห็นว่าเย็นนี้ผู้ช่วยของเธอจะมารับแทนด้วย”

สรัญนิ่งไปทวนิทาที หล่อนใช้เวลาแค่นั้นเพื่อนึกถึงใบหน้าของ ศรศมล หรือ ‘ลูกศร ไรห์นอส’ นางแบบสาวเบอร์รองร่วมสังกัดคนนั้น ก่อนจะนึกขึ้นได้อีกว่า...ศรศมลก็จะไปร่วมงานที่วังแสงจันทร์ในคืนนี้ด้วยเช่นกัน

สรัญคงห้ามศรศมลไม่ให้ไปร่วมงานนี้ด้วยไม่ได้

แต่สรัญกลับมั่นใจว่า...หล่อนมีวิธีที่จะทำให้เข็มขัดเส้นนี้ไม่ได้เกาะอยู่บนเอวของศรศมล!

“ลูกศรนั่นเอง นึกว่าใคร เพื่อนสรัญเองอะ ลูกศร ‘เซา’ ไวโซ่มั้ยคะ อืม...ถ้าเป็นอย่างนั้น...” สรัญคลี่ยิ้มหวาน “ถ้าสรัญจะ ‘ขอซื้อ’ เข็มขัดเส้นนี้...ทางร้านจะว่ายังไงดีคะ”

ตึกสีมะม่วงสูงกลิ้งทองมลังเมลิองอันตระหง่านอยู่เบื้องหน้านั้น ประจักษ์แก่สายตาคนทุกผู้ที่ได้เข้ามาอยู่ภายในรั้วอาณาเขตอันกว้างใหญ่ของวังแห่งนี้

กลองทุกตัวรัวซัดเตอร์และแสงแฟลชสาดใส่สภาพบุรุษและสุภาพสตรีแห่งไรห์นอส ธีรตนย์ผู้หล่อเหลาควงแขนมากับนางแบบสาวดาวรุ่งดวงใหม่แห่งนิตยสารปลุกใจเลื้อปา

สรัญ ไรห์นอส...ในชุดแซ็กสีแดงแหวกอก्लीกร้ายกาจ คาดความหรุหร่าไว้ด้วยเข็มขัดกุชชีเส้นนั้น

เมืองรถกระหน่ำน้ำลงบนปุ่มซัดเตอร์ เหมือนสาดกระสุนด้วยปืนกลไม่ยั้ง ระหว่างที่สรัญกำลังเดินเจิดฉายผ่านหน้าเขาไปบนทางเดินหน้าตึกซึ่งบุไว้ด้วยพรมสีน้ำเงิน

“ไอ้ฉนพ ส่งกริปมาให้กูดี”

ฉนพหวานหากริบเบตสำรองในกระเป่าแบ้ไบยักร้อยอย่างหลั้กทุเล พลงบนไนใจอย่างฉุนเฉียว

ทำไมไม่ให้ไอ้เลนส์มาช่วยวะ โถ่เว้ย! มันใช้งานถนัดของกูมั้ยเนี่ย!

“เร็วสิไอ้ท่า! ศรศมลงจากรถมาโน่นแล้ว”

“ครับๆ พี่”

ศรศมลงจากรถมาในชุดสีเงินปักเลื่อมโชว์ความเชิดด้วยแซ็กเปิดหลัง เพิ่มความน่าสนใจด้วยเข็มขัดสีขาวมุกรูปหัวใจ หล่อนคลี่ยิ้มให้ช่างภาพอย่างรู้หน้าที่ แต่ภายใต้รอยยิ้มนั้นก็กลับเร้นความเดือดดาลแฝงจางๆ ไว้ให้คนช่างสังเกตได้เห็น

“นางยิ้มแปลกๆ นะพี่วันนี้” ณพิจารณ์กับหัวหน้าทีม “โบทอกซ์ยังไม่เข้าที่หรือไงนั่น”

เมื่อรถเกือบจะไม่สนใจคำพูดของณพแล้ว ถ้าเขาไม่บังเอิญก้มลงดูรูปที่ตัวเองถ่ายชอตนั้นไว้เมื่อครู่

“เออ รูปนี้แปลกๆ” เมื่อรถสำรวจสีหน้าของศรศมใน ช่วงจังหวะที่เจ้าหล่อนหันไปเผชิญหน้ากับสรัย “แปลก...แต่ก็เป็นรูปที่ฟิลลิ่งโคตรดี มึงดูสายตาของทั้งสองคนดิ”

“เอออะพี่” ณพหัวเราะ “นี่ถ้ารีทัชจากหลัง ใส่จากสนามรบนี่ยิ่งโคตรเข้า ดูสายตาวกหล่อนดิ แต่พี่บ่นี่เจ๋งโคตร เก็บได้ทุกชอตทุกอารมณ์จริงๆ รูปโคตรได้อารมณ์”

เมื่อรถฟังคำสรรเสริญแล้วพลันยิ้มเยาะ ก่อนแหล่มองไปทางลูกทีมช่างพูด

“กูเป็น ‘ช่างภาพ’ นะไอ้ณพ...ไม่ได้เป็น ‘ช่างพลาต’ เหมือนไอ้เลนส์เพื่อนมึง!”

๓

พล...แตก

ยุคทองของสรัยเริ่มต้นนับตั้งแต่คืนนั้น

หนังสือพิมพ์ นิตยสารดารา และโซเชียลเน็ตเวิร์กอันเป็นที่รวมของข่าวสารสารพัดสำนัก ให้ความสำคัญต่อการปรากฏตัวของสรัยในฐานะ ‘คู่ควงคนใหม่ของ ชีรदनย์ สุทิวรา’ อย่างเป็นทางการ

สรัยกลายเป็นที่จับตา กลายเป็นที่ต้องการ และหล่อนยังเป็นที่รักทุกอย่างในกระแสสังคม เป็นนางแบบดาวรุ่ง เป็นนางแบบตัวแม่ เป็นภรรยาของมวลชน จนเวลาผ่านไปเกือบก่อนปีทีเดียวที่หล่อนได้ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางฐานะ ‘เจ้าหญิงแห่งวงการดาวยั่ว’ ใช่ว่า...ประเทศไทยสรรเสริญ ‘ดาวยั่ว’ ชัดเจนก็ในยุคของหล่อนนี่ละ

ถ้าคิดว่าสื่อพูดเกินไป...ลองมาดูปรากฏการณ์นับตั้งแต่วันแรกที่สรัยปรากฏสู่สายตาคนทั้งประเทศดูสิ...

สิงหาคม 2555 : ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครนะ ‘คนใหม่’ ของชีรदनย์
เธอ

สิงหาคม 2555 : นางแบบนมทะลักจากปกไรท์นอสนีนา เล่มที่โคตร

อื้อฉาว โปสท่าแหกขาอยู่หน้าสวนสัตว์ไชปะ

กันยายน 2555 : ชื่อเก๋ หน้านางก็เก๋ ดูเซ็กซี่ หยิงๆ แต่ตัวจริง
นั้นไปเจอมาแล้วที่ขอบสวารอฟสกี แก...! น่ารักมาก ขอถ่ายรูปกะนาง นาง
ถือโทรศัพท์ให้ด้วย

ตุลาคม 2555 : ติดตามมาลักพักแล้ว เขียร์อ๊ะ ชอบๆ แต่จะไปได้
ตลอดรอดฝั่งหรือเปล่านั้น ไฮโซธีรตนย์นี่เขาว่าเป็นตัวพ่อในวงการเลขนะ
เว้ย แล้วภูเห็นแต่ละคนที่เคยเป็นคู่ดวงเขาจบไม่สวยสักคน ดูคนก่อนก็ได้
เฉือดแถมไป นอนอัมพาตเป็นผักไปซะแล้ว หรือธีรตนย์จะเป็นคนต้องสาป
วะ!

พฤศจิกายน 2555 : ปาปารัซซีนี้เก่งเนอะ ตามแซ่ได้ทุกสถาน-
การณ์ รูปนี้คงเป็นห้องอาหารบนตึกไบหยกไชปะ จำวิได้ ชีวิตดีดีอะ สร้อย
ก็ดูไม่โง่เลยนะ แถมนางมีเสน่ห์มากๆ ดูจากการวางตัว ดูไหวพริบจากการ
ตอบสัมภาษณ์นักข่าว ดีไม่ดีไฮโซธีรตนย์อาจจะหยุดความเป็นเลื้อยที่ผู้หญิง
คนนี้ได้ล่ะ

พฤศจิกายน 2555 : นี่เมนต์บนนะ จะหมายความว่าผู้หญิงคน
ก่อนๆ ของธีรตนย์ไชปะ ทำไมเหรอก เฉือดแถมโง่ตรงไหน เราว่าเฉือดแถม
ดูดีกว่าสร้อยตั้งเยอะ เฉือดแถมดูจริงใจกับธีรตนย์มากที่สุดแล้ว ผิดกับสร้อย
ที่ทำตัวเป็นข้างทำหน้า เหาๆ มาจากไหนถึงมันได้ขนาดนั้น เดียวโดน
ธีรตนย์เขี่ยทิ้งจะเข้าใจ

ธันวาคม 2555 : หุย...เห็ดหมด ไม่ได้เติมไปเดือนนึง เพิ่งมาเห็น
เมนต์ คือเราก็ไม่ได้บอกว่าผู้หญิงคนก่อนๆ โง่นี่ เราแค่บอกว่าสร้อยไม่โง่ จะ
ลือว่านางอาจมดใจธีรตนย์ได้ไง อย่าหัวร้อนได้ปะยาย FC เฉือดแถม ของ
ขึ้นเหรอกีดอก ด่ามาด่ากลับ/ฉั่น FC สร้อย/ทีมเมียคนสุดท้ายของคุณธีร์

มกราคม 2556 : กร๊าดดด! ปกใหม่ไรท์นอส/เจ้าหญิงก็คือเจ้าหญิง/
สร้อยขึ้นปกอีกแล้วพวกเธอออ! งามฉิบ!

มกราคม 2556 : ไม่เคยเห็นนางแบบคนไหนได้ขึ้นปกไรท์นอสรอบ

สองเร็วขนาดนี้เลย คุณธีร์ดูต้นนางเต็มทีเลยอ๊ะ รักจริงหวังแต่งแล้วใช่ไหม!
มึง! ภูจิ้น! ภูพิน! (ภูอินมาก)

กุมภาพันธ์ 2556 : คุณธีร์โพสต์ในทวิตแล้วว่าไรท์นอสบับแฮปปี้
ซัมเมอร์ปีนี้ สร้อยได้ถ่ายหวิวชุดใหญ่อีกครั้งจ้า/มาแรงแซงแม่เกด

นั่นละ...

กระแสความนิยมบนหน้าข่าวทุกสำนักที่เกี่ยวข้องกับ ‘สร้อย’

สร้อยกลับเข้ามาถึงคอนโดมิเนียมสุดหรู โดยมีโจ้เดินทางกระเป๋าทิ้ง
ตามเข้ามาด้วย

“สำราญจังเลยนะแม่จูน ทำงานไม่ก็จ๊อบก็ได้พักเที่ยวเดือนละสิบหน”

“ก็เหม...” สร้อยหมุนตัวกลับมาหาโจ้ ก่อนหย่อนตัวลงไปในงบน
เตียง “คุณธีร์เขาชวนสร้อยเองนี่นา สร้อยจะขัดได้ยังไงล่ะพี่”

โจ้จ้องนางแบบสาวในความดูแลอย่างกังขา

“ถามจริง เธอกับคุณธีร์นี่ไปถึงขั้นไหนแล้ว”

“อ้าวพี่โจ้ ถามเหมือนนักข่าวอีกคนละ พี่น่าจะรู้ทุกเรื่องของสร้อยไม่ใช่
หรือ”

“ก็คิดว่ารู้ทุกเรื่องแล้วนั่นแหละ แต่ก็อาจจะรู้แค่ด้านที่เธออยากให้เรา
นะสิ”

“พี่โจ้ น้อยๆ หน่อย” สร้อยบัดมสึมะฮอกกานีมาม่วนเล่นที่นิ้ว
แก้ม “ดูเหมือนสร้อยจะชอบคุณธีร์จริงๆ แล้วสิพี่”

“เรื่องนั้นนะฉันพอรู้มาสักพักแล้วละ ถึงเธอไม่บอก ฉันก็รู้ เซอะ
ไหนสัญญาว่าจะรักษาระยะห่างกับเขาไปก่อนไงละ น้อย่าบอกนะว่าได้เสีย
กันไปแล้ว”

“พี่โจ้! บ้าเหวอ!” สร้อยลั่นเสียงสูง “ยังไม่ได้ชะหน่อย!”

โจ้ยิ้มนึ้มน้ำที่นางแบบสาว

“พี่โจ้ สร้อยพูดความจริง!” สร้อยถอนใจ ก่อนเสียดอารมณ์สดขึ้นไปจน
สิ้น “คุณธีร์ก็พยายามจะเอาชนะสร้อยอยู่เหมือนกันนั่นแหละ ยิ่งทริปล่าสุด

นี่นะ ถ้าสร้อยไม่วางยานอนหลับให้เขาซัดไปเม็ตนึ่งละก็...สร้อยคงเสียให้เขาไปละ”

โจโจ้ทำหน้าที่เหมือนคนจำใจต้องเชื่อ

“ฉันไม่ว่าหรอกนะ ถ้าวันไหนเธออยากจะยอมให้คุณธีร์เขาจี้ม แต่ฉันเตือนเธอแล้วนะว่าเธอเป็นผู้ชายยังงี้”

“เรื่องนั้นสร้อยรู้อยู่หรอก” สร้อยยกขาไขว้ห้าง “แต่ว่า...สร้อยสัมผัสได้นะพี่...ว่าคุณธีร์เขาก็คักสร้อยมากเหมือนกัน”

“อะไรที่ทำให้แกสัมผัสได้แบบนั้น ฮี?”

“ก็...” สร้อยเอียงหน้าขึ้น รอยยิ้มและผิวแก้มข้างสีแดงเรื่อปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง “มันเป็นความอบอุ่นในแบบที่สร้อย...เคยได้รับจากพ่อ”

โจโจ้เงยไปชั่วอึดใจ แววตาของเขาบอกความตะลึงและงงันระคนกัน

“เวลาที่สร้อยอยู่กับเขา เขาเอาใจใส่สร้อยตลอดเลยนะ เหมือนพ่อของสร้อยที่ไม่เคยขัดใจสร้อยสักเรื่องเดียว ถึงแม้ว่าบ้านของสร้อยจะจนนะ แต่เวลาบอกว่าอยากได้อะไรขึ้นมาละก็ พ่อเนี่ยแหละต้องรีบออกไปรับจ้างหาเงินมาซื้อของที่สร้อยอยากได้แทบจะทันทีเลย”

“คุณธีร์เขาเอาใจใส่ขนาดนั้นเลยเหรอ”

“อืม...บางทีเขาก็ทำในสิ่งที่สร้อยคาดไม่ถึงเหมือนกันนะ เช่นตอนอยู่บ้านพักที่หัวหินของเขานะ เขาให้คนงานที่นั่นเรียกสร้อยว่า ‘คุณผู้หญิง’ เลยนะ”

“ตาย!...” โจโจ้ร้องขึ้นมาแค่นั้น “อย่างกับคนแต่งงานกันแล้วเนอะ”

“แถมตอนไปเดินไนต์บาซาร์ มีพวกฝรั่งมาตามจีบสร้อย คุณธีร์นี่ออกอาการหึงจนเลือดขึ้นหน้าเลยเชียวปะ มิหนำซ้ำยังดึงสร้อยออกมาจากร้านแล้วไปบอกรักสร้อยที่ชายหาด บอกสร้อยว่าเขาจะไม่ยอมสูญเสียสร้อยไป” สร้อยพูดราวกับคนเคลิ้ม เหมือนคนที่สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว

“พี่โจ้ พี่ว่าเร็วไปมัย ถ้าสร้อยจะตอบรับคำขอเป็นแฟนกับเขา”

“เฮ้ย นี่เธอยังไม่ได้ตอบเขาไปอีกเหรอ ฮี?”

“ตอบซะทีไหนล่ะ ก็สรัยบอกแล้วไงว่าจะไม่ยอมเดินตามเขาต้อยๆ แบบผู้หญิงคนอื่นของเขาแน่ แต่นี่ก็ผ่านมาหลายเดือนแล้ว สรัยว่าคุณธีร์ เขาก็ได้พิสูจน์ตัวเองมามากแล้วเหมือนกันนะพี่ เขาเดินตามสรัยตลอดเลย บางทีก็เป็นทีที่รองรับอารมณ์เวลาสรัยหงุดหงิดเรื่องไม่เป็นเรื่องด้วย”

โจโจมีสีหน้าที่ย่อมนลง คิ้วขมวดที่บอกความตึงเครียดก่อนหน้านี้ คลายสิ้น ก่อนนั่งลงข้างๆ นางแบบสาวบนเตียงหลังใหญ่

“เธอมั่นใจแล้วใช่ไหม...ว่าเธอจะเอาคุณธีร์อยู่จริงๆ”

สรัยยิ้มบางๆ แต่แวตาก็ไม่สิ้นความหวัง

“สรัยไม่รู้หรอกว่าจะเอาคุณธีร์อยู่หรือเปล่า แต่ตอนนี้สิ่งที่สรัยรู้แน่ๆ ก็คือ...สรัยเผลอรักคุณธีร์ไปแล้วละพี่โจ”

โจโจพยักหน้าอย่างเข้าใจความรู้สึกนั้นดี

ที่ผ่านมา...เขาเองก็เห็นในสิ่งที่เขาไม่เคยคาดคิดว่าจะได้เห็นจากธีรदनัย เช่นกัน ทายาทคนเดียวของท่านประธานกรรมการบริหารไรน์นอสกรุ๊ป เพียรรับเพียรส่งนางแบบสาวอย่างมีมานะ หาใช่เพียงแต่โจโจที่ไม่คาดคิดมาก่อน แต่คนทั้งประเทศก็ไม่เคยเห็นว่าเขาจะเดินตามคู่ดวงคนไหนเลยสักคนเดียว

สรัยถอยไปกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง หยิบสมาร์ตโฟนแล้วเปิดเข้า อินสตาแกรม ก่อนผุดยิ้มเมื่อเห็นรูปจากโพสต์ล่าสุดของธีรदनัย ซึ่งเป็นรูปที่เขาได้ถ่ายคู่กับเธอที่บ้านพักของเขา พร้อมใส่แคปชั่นว่า...

‘someone love u’

โลกโซเซียลคลิกคัดกัสมือเมื่อเห็นความเคลื่อนไหวในความสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสอง

ท่าความนิยมเหล่านั้น...กลับเริ่มมีสัญญาณของความเปลี่ยนแปลงบางอย่าง...

ความเปลี่ยนแปลงที่เปรียบเสมือนริ้วควันจางๆ ที่เริ่มเคลื่อนตัวเข้ามาให้เห็นชัดภายหลังจากเดือนกุมภาพันธ์

มินาคุม 2556 : เผยแล้ว! ปกพิเศษฉบับแสบปีซัมเมอร์' ๑๓ ของไรท์นอส!

มินาคุม 2556 : อ้าว!? ชะนีบนปกนี่ใครอะ! ทำไมไม่ใช่สรัย???

มินาคุม 2556 : ไปหาคำตอบมาให้แล้ว นางชื่อ 'ศรีเบลล่า มหาสวัสดิ์ การ์เด็น' ลูกครึ่งชะด้วย นามสกุลเหมือนชื่อคลองหน้าบ้านกูเลยอะ แต่ที่พี่กกว่านามสกุลของนางคือ นางมาขึ้นปกแทนสรัยของฉันนน!

มินาคุม 2556 : อ้าว! ทำไมสื่ออีกหัวลงนามสกุลว่า ศรีเบลล่า มหาสวัสดิ์ โกลเด็น ตกใจเลยอีท่า/กินเพดดิกรีเบ๊บ/นางเป็นใคร ไหนเล่าดี

มินาคุม 2556 : รู้มาว่าพ่อของนางเป็นฝรั่ง เป็นนักลงทุนอสังหาฯ แต่เล็กกับคุณศรีปริดา แม่ของนางไปแล้ว (ได้ยินวงในเม้าท์ว่าเพราะคุณศรีปริดานางโปรตกิจกรรมเสี่ยงดวงมากเป็นพิเศษ เป็นสาเหตุที่สามีขอลีก) ส่วนศรีเบลล่านะเพิ่งเรียนจบตรีจากเมกา สวยเปรี้ยวเย้ยวโหลโพรไฟล์เร็ด!

มินาคุม 2556 : แล้วคือยังงัย? โผล่มาบ๊ีบ ได้ขึ้นปกแสบปีซัมเมอร์เลยจ้ะ??? แก??? มันมีอะไรที่ฉันยังไม่รู้???

มินาคุม 2556 : ความจริงเป็นยังงัยก็ยังไม่มีการรู้หรอก แต่กลิ่นไม่ตีมาตั้งแต่ต้นเดือนแล้วนะ ดู IG ของคุณธีร์ก็ไม่เห็นลงรูปสรัยเลย แถมไม่ค่อยเห็นว่าคงกันไปไหนมาไหนบ่อยๆ เหมือนเมื่อก่อนด้วย (จริงๆ ใช้คำว่าเมื่อก่อนก็ไม่ถูก เพราะเดือนที่แล้วยังดูสวีตกันอยู่เลย!) งงไวยยย วงในหายหัวไปไหนกันหมด!!

เมษายน 2556 : เอ้า!!! คุณธีร์ไปเล่นสกรานต์ที่เซ็นทรัลเวิลด์กับศรีเบลล่า! พวกแกกกกก แล้วสรัยของฉันหายไไหนนน! งงจัน ขวัญใจฉันหาย!

หล่อนไม่ได้หายไปไหน...

หล่อนเก็บตัวอยู่ในห้องของหล่อนนั่นละ...ห้องชุดสุดหรูที่ธีรคนย์ซื้อให้หล่อนเป็นของขวัญวันปีใหม่ที่ผ่านมานี้ ใช่ว่า...ของขวัญชิ้นนี้หล่อนเพิ่ง

ได้รับจากเขา...เมื่อไม่นานนี้เอง

ยุคทองของหล่อน...ระยะทางของมันสั้นแค่นี้เองหรือ

“สรัย!”

เสียงของโจ้ดังเข้ามาก่อนเห็นตัวเสียอีก เขาใช้ศักยภาพการดลารองที่สรัยเคยให้ไว้เปิดประตูห้องเข้ามาโดยถือวิสาสะเหมือนที่ทำทุกครั้ง แต่ครั้งนี้โจ้มาพร้อมกับท่าทางที่ดูร้อนใจมากเป็นพิเศษ

“อะไรเหี้ย! นี่ยังนอนจมขี้ตาอยู่หรอ บ่ายนี้หล่อนมีอีเวนต์ที่เกสรฯ นะยะ ลืมไปแล้วไง?”

ดวงตาซ้ำแดงและเอ๋อหันไปด้วยน้ำเหม่อมองออกไปที่ระเบียงห้อง หล่อนยังนอนฟังเสียงบันของโจ้ใจอย่างไม่สะทกสะท้าน จนโจ้จะต้องเดินมาดึงผ้าห่มแล้วเอามือตีสองที่ปิ่นน่องของนางแบบสาวอย่างหัวร่อน

“สรัย! งานกึ่งแอ็บแบวของคุณหญิงแสงนะ ลืมไปแล้วหรอ”

“ไม่ลืม” สรัยตอบเสียงเครือ “แต่ไม่ไป”

“อ้าว ยายนี่”

“บอกว่าไม่ไปก็คือไม่ไปไง!”

สรัยติดตัวลูกพรวด ตะคอกใส่อีกฝ่าย จนโจ้ถึงกับเพลอถอยเท้าห่างเตี๋ยไปอีกคืบ

“สรัยจะรอคุณธีร์มารับ วันนี้วันเกิดสรัยนะ วันนี้เป็นวันเกิดของสรัย!”

โจ้ใจแทบหาเสียงของตัวเองไม่เจอขณะยืนตะลึงไปกับเสียงทวาดแหวของหล่อน เขาอ้าปากกว้างอย่างลืมหัด ไม่ได้โกรธนางแบบสาวเลยสักนิด... แต่ตกใจอาการที่หล่อนกำลังเป็นอยู่ต่างหาก

“สรัย...เมื่อวานนี้พี่บอกเธอว่าไง” โจ้ใจฝืนยิ้ม ค่อยๆ เข้าไปนั่งลงข้างๆ นางแบบสาวของเธอ ก่อนเอื้อมมือไปคล้องแขนหล่อนไว้หลวมๆ “พี่จองโต๊ะดินเนอร์ของเราสองคนไว้แล้วไง พี่จองศาลาทิพย์ที่แข่งกรีล่าให้หนูไงลูก”

“คุณธีร์จะมารับสร้อย” หล่อนยืนยันเช่นนั้น “เขาไม่ลืมวันเกิดสร้อย
หรือ สร้อยบอกเขาไปแล้วเมื่อคืน เขาไม่ลืมแน่”

โจโจ้กลืนน้ำลายลงคออย่างลำบาก เพราะเขามั่นใจนักละว่าคืนนี้
ธีรตนย์จะไม่มีทางมารับสร้อยแน่ เพราะอะไรถึงมั่นใจนะเธอ...โจโจ้ไปสืบรู้
มาว่าธีรตนย์ไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ ในตอนนี้นะสิ

เขากำลังพักผ่อนอยู่ที่บ้านตากอากาศที่หัวหิน

กับคู่ควงคนใหม่ของเขา...ศรีเบลล่า การ์เด็น!

“จริงด้วย จริงด้วยสิ” สร้อยยิ้มทั้งน้ำตา “สร้อยต้องออกไปหาชุดสวยๆ
สำหรับคืนนี้ พี่โจ พี่ช่วยแคนเชิลงานให้สร้อยทีนะ บอกว่าสร้อยไม่สบายหรือ
อะไรก็ได้”

“ไม่เอาล่ะ อย่าเหลวไหลสิ แค่เดือนเดียวที่มีปัญหากับคุณธีร์ เธอ
เบี่ยงงานไปสามงานแล้วนะ เธอจะปล่อยให้ลูกค้าเอาเธอไปเมาท์เสียๆ หายๆ
แบบนี้ไม่ได้นะสร้อย อยากตงงานหรือไงกัน”

“อะไรนะ ตงงาน?” สร้อยหัวเราะร่วน “เพี้ยนไปแล้วเธอพี่โจ นัสร้อย
แค่เบี่ยงไปสามงานเอง ใครมันจะทำให้สร้อยตงงานได้สิ”

“ศรีเบลล่า การ์เด็น”

คำตอบของโจโจ้...เหมือนกับท่ากระสุนที่พุ่งตรงเข้ากลางอกของสร้อย
จนหล่อนแน่นิ่ง

“พี่...พูดอะไร...”

“พี่ไม่อยากทำร้ายความรู้สึกเรานะสร้อย แต่ตอนนี้ศรีเบลล่ากำลังอยู่
ในกระแส”

“ก็แม่มันคงใส่พานถวายให้คุณธีร์ถึงที!”

“จะเพราะอะไรก็แล้วแต่ ไม่มีใครสนใจเรื่องนั้นหรอกนะสร้อย แต่
เรื่องที่คนทั้งประเทศสนใจคือ ‘ดราม่า’ ความฉิบหายของดาราคือเรื่องสนุก
เธอจะทำตัวเหลวไหลให้คนต่างถิ่นเธอ ทำไมไม่ลุกขึ้นมาสู้กันล่ะสร้อย”

“แล้วสร้อยจะเอาอะไรไปสู้”

โจโจ้ชะงัก...เมื่อนางแบบสาวถามกลับด้วยน้ำตา

“จะเอาอะไรไปสู้ล่ะพี่ สร้อยจะสู้มันได้ไง ในเมื่อตอนนี้คุณธีร์หลง
งั้นนั่นขนาดนั้น สร้อยทำอะไรผิดเธอพี่โจ้”

สร้อยกรี๊ดร้องพึมพาย ก่อนถูกโจโจ้ดึงไปกอดไว้อย่างปลอบขวัญ...

‘สร้อยทำอะไรผิด’ นั่นเป็นคำถามที่โจโจ้รู้คำตอบดี...และอันที่จริง
ตัวคนถามเองก็น่าจะรู้คำตอบอยู่แล้วเช่นกัน

จะเพราะอะไรเล่า...หนึ่งในสาเหตุนั้นอาจเป็นเพราะความเล่นตัวของ
หล่อนนั่นละ...

ตลอดเวลาที่ผ่านมา สร้อยไม่เคยมอบความเป็นหญิงให้ธีร์दनัย
สักครั้งเดียว แม้หลายครั้งที่ฝ่ายชายจะสบโอกาสเล้าโลม ลวนลาม หรือ
แม้แต่ร้องขอหล่อน ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม สร้อยวางตัวเสมอ
เครื่องยึดเหนี่ยวที่เขาต้องวางไว้บนหิ้ง

เพราะสร้อยเชื่อเหลือเกินว่าหากหล่อนปล่อยตัวปล่อยใจให้เขาได้
ครอบครองแล้ว สักวันหนึ่งหล่อนต้องตกกระป๋องเหมือนคู่ควงคนอื่นๆ
ของเขา ทว่าสิ่งที่หล่อนทำและคาดการณ์มาตลอดกลับกลายเป็นฝันร้ายเมื่อ
คริสเบลล่าก้าวเข้ามา

สร้อยถูกเชิญออกจากคอลเลกชันแฮปปี้ซัมเมอร์

สร้อยถูกธีร์दनัยมองผ่าน และยุติการผลักดันหล่อนในเล่มต่อไป
เอาเสียจริงๆ

สร้อยถูกธีร์दनัยปฏิเสธดินเนอร์มานับครั้งไม่ถ้วน ‘ภายในเดือนเดียว’
ส่วนเขา...เลือกที่จะไปดินเนอร์กับคริสเบลล่า

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะพี่โจ้...”

โจโจ้ไม่รู้จะสรรหาคำพูดไหนมาปลอบโยนหล่อน เพราะเขาเองก็เคย
สนับสนุนให้สร้อยถือตัวกับธีร์दनัยมาโดยตลอด เพียงเพราะคิดว่านั้นเป็น
พฤติกรรมที่ดี เป็นพฤติกรรมที่อาจจะมัดใจเสียอย่างธีร์दनัยได้

แล้วทำไม...หวยถึงออกแบบนี้ สร้อยไม่แมน หรือว่าเขาแทงพลาด

“สร้อย...เธอต้องทำตัวให้มึนเมา ถ้าเธอจะเป็นมืออาชีพในวงการนี้ เธอต้องแยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวให้ได้ พี่รู้นะสร้อยว่าเธอเจ็บ...แต่สร้อยเชื่อพี่นะ ถ้าเธอทำตัวเหลวไหลจนไม่มีงาน ชีวิตของเธอจะแยลงกว่านี้อีก ผู้หญิงที่ไม่มีงานทำแย่กว่าผู้หญิงที่โดนผู้ชายทิ้งเป็นร้อยเท่า เชื่อพี่นะสร้อย”

สร้อยสะอึกสะอื้นอยู่ในอ้อมกอดของโจโจ้ หล่อนฝังใบหน้าที่เผยความปวดร้าวไว้ในอ้อมกอนั้นอยู่นานราวสิบนาที ก่อนจะผล่อออกมาหนึ่งหลังตรงอย่างช้าๆ

“นั่น...สร้อยไปกับพี่นะ สร้อยขับรถไม่ไหว”

โจโจ้ยิ้มกว้าง ในความคิดโผล่คำว่า ‘โลง่ฉิบหาย’

“นี่สิคนเก่ง! แล้วคืนนี้เราไปดินเนอร์กันที่ศาลาทิพย์นะ...เราจะไปนั่งชิลชิล เก๋ๆ...ถ่ายรูปลูกโป๊ลงไอจี...แล้วเราก็ค่อยไปดริงก์กันต่อที่...”

“สร้อยจะรอคุณธีร์มารับที่อีเวนตั้นนั่นแหละ”

โจโจ้ยิ้มเก๋...

“พี่โจ้แค่ไปส่งสร้อยทำงานก็พอ ไม่ต้องรอจนงานเลิก เพราะคืนนี้ขอให้สร้อยได้ดินเนอร์กับคุณธีร์ก่อน ส่วนกับพี่ สร้อยขอติดไว้ก่อนนะ”

สร้อยลุกพรวดก้าวลงไปจากเตียง ทำทางนั้นบ่งบอกถึงพลังของความหวังมาเต็ม จนโจ้ไม่อาจกล้าที่จะบอกความจริงในส่วนที่หล่อนยังไม่รู้...
...ความจริงที่ว่าดินเนอร์คืนนี้ ธีร์दनย์จะไม่มีทางมาหาหล่อนแน่ๆ!

อีเวนตั้นในห้างหรูกลางมหานครเสร็จสิ้นลงแล้ว

แล้วก็ป็นครั้งแรกในรอบหลายวันที่สร้อยยอมให้สัมภาษณ์นักข่าว หัวข้อคำถามนั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ว่าจริงหรือไม่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับธีร์दनย์กำลังถึงลงเหว

“ไม่จริงค่ะ สร้อยกับคุณธีร์ยังคงคบกันอยู่ค่ะ ไม่มีอะไรนะคะ สร้อยขอให้สัมภาษณ์เท่านั้นะ พอดีใกล้เวลาที่คุณธีร์จะมาแล้วนะคะ อ้อ...วันนี้คุณธีร์จะพาสร้อยไปฉลองวันเกิดที่ศาลาทิพย์ค่ะ สร้อยขอตัวนะคะพี่ๆ แล้ว

เจอกันค่ะ”

สรัยเดินหนีตายไปทางห้องรับรองที่ทางห้างจัดเตรียมไว้ให้หล่อน โดยมีบอดีการ์ดยืนเป็นกำแพงกั้นระหว่างหล่อนกับนักข่าวเอาไว้ เมื่อสรัยเข้ามาในห้องรับรอง หล่อนเดินไปนั่งรอธีรตนย์ที่โซฟา ก่อนที่ทีมงานของห้างจะเดินมาเสิร์ฟเครื่องดื่มและเปิดโทรทัศน์จอใหญ่ให้หล่อนนั่งดูฆ่าเวลา

สรัยพิมพ์ไลน์ไปหาธีรตนย์ บอกว่าหล่อนรออยู่ที่ห้องรับรองที่หนึ่ง ธีรตนย์เปิดอ่านข้อความแล้ว...แต่เขาไม่ได้พิมพ์ตอบอะไร

สรัยนั่งรอเขาอย่างมีความสุข หยิบรีโมตมากดเปลี่ยนช่องค้นหารายการที่น่าสนใจดูไปเรื่อย

...

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป

สรัยกำลังตั้งเครียดอยู่กับการ์ตูนดิสนีย์เรื่องหนึ่ง...เรื่องที่นางเอกทำรองเท้าแก้วตกไว้

ซินเดอเรลลาคืออีศรีเบลล่าไม่มีผิด ซื่อๆ แสบแสบทำรองเท้าตกไว้...ฉันรู้ทันเธอแหละ!

สองชั่วโมงผ่านไป

สรัยเริ่มฟุ้งซ่านอยู่กับการ์ตูนอีกเรื่อง...เรื่องที่เจ้าหญิงกินแอปเปิลจนต้องเข้าไปนอนในโลงแก้ว

หล่อนแค่ดูแอปเปิลออกมาตั้งแต่แรกก็สิ้นเรื่องแล้วปะ?...ต้องรอเจ้าชายมาจูบเพื่อ?...ทำไมต้องจูบวะ...ดัดจริต...จูบแล้วจะพ้นจากความตายนั้นหรือ...ปัญญาอ่อนสิ้นดี...เทพนิยายหลอกเด็ก!

สามชั่วโมงผ่านไป

บนหน้าจอโทรทัศน์กำลังนำเสนอข่าวการตายของเศรษฐินีชื่อดังคนหนึ่ง ในเนื้อข่าวมีช่วงที่ญาติของผู้ตายเล่าว่าก่อนหน้านี้ที่เศรษฐินีจะเสียชีวิตราวๆ หนึ่งเดือน ผู้ตายได้เล่าให้ญาติฟังว่ามีมทูตมาหาที่บ้าน บอกว่าจะมารับตัวในอีกเดือนข้างหน้า ให้บอกญาติและเตรียมตัวให้พร้อม

สรัยปารีโมตใส่โทรทัศน์ ก่อนลุกพรวดแล้วตะคอกใส่คนในข่าว

“ยมทูตมาเตือนล่วงหน้าหนึ่งเดือน? เพื่อเจ้อ! ข่าวสมัยนี้ชอบใส่เมจิคัลเวอร์ๆ กะโหลกกะลา ใครเชื่อกี่บ้าแล้ว!”

เจ้าหน้าที่สองนางซึ่งนั่งอยู่ร่วมห้องอย่างเงิบสงบราวกับคนตาย ถึงกับหันมองหน้ากันอย่างคาดไม่ถึง...

...คาดไม่ถึงว่าจะได้เห็น ‘พายุอารมณ์ลูกนั้น’ จากสรัย

สรัยไม่บอกลาใครทั้งนั้น หล่อนคว้ากระเป๋าแล้วพุ่งออกมาจากห้อง รับรองด้วยความเดือดดาล ก่อนหยิบโทรศัพท์กดหาผู้จัดการของหล่อน แล้วลั่นเสียงสั่งทันที

“พีจีมารับสรัยที! ก็ที่ห้างเดิมนี่แหละ สรัยจะไปรอคุณธีร์ที่ศาลาทิพย์ เร็วๆ นะ”

สรัยกดวางสาย ก่อนชะงักฝีเท้าเมื่อกำลังจะเดินผ่านร้านหนังสือชื่อดัง หล่อนมองไปที่แผงหน้าร้าน เห็นไรท์นอสฉบับแฮปปี้ซัมเมอร์วางเด่นอยู่หนึ่งเล่ม แต่นั่นไม่ใช่เล่มจริงหรอก มันเป็นเล่มตัวอย่าง ผู้สนใจต้องสั่งซื้อที่เคาน์เตอร์ของร้านเท่านั้น มันเป็นปกที่ขายดีจนต้อง ‘สั่งจองล่วงหน้า’

ปกที่มี ครีเบลล่า การ์เด็น เจิดฉายอยู่นั่นละ

สรัยรีบเท้าเข้าไปใกล้แผงนั้น หล่อนมองผู้หญิงบนปกด้วยแวตาทักบอกความ...ริษยา

ฉันก็เคยดังจนหนังสือหมดเกลี้ยงแบบนี้เหมือนกัน...เธอคงคิดว่าตัวเองดังกว่าฉันสินะ

สรัยยิ้มเยาะใส่คนบนปก...ก่อนสะดุ้งอย่างเก็บอาการไม่ทันเมื่อเสียงใครบางคนแทรกเข้ามาจากด้านข้าง

“เปรี้ยงแน่ เปรี้ยงเวอร์!”

สรัยนั่งมองมนุษย์เพศผู้ผิวดำราวกับมีเชื้อสายแอฟริกัน เขาสวมสูทสีขาวสว่างแลบลูกตา เขาอยู่ในกิริยาต้งต้งอันแสดงออกได้ถึงรสนิยมทางเพศ

“ดังเปรี๊ยะป้างแน่ๆ เลย ว่ะะๆ”

สร้อยพูดไม่ออก ไม่แน่ใจว่าจะโต้ตอบเกย์ผิวสีอย่างไร แต่ที่แน่ใจเหลือเกินคือตอนนี้หล่อนกำลังโกรธ

“อ๊วย สร้อยนี่นา! สร้อย ดาวิกา!”

สร้อยแสรวัยิ้ม “อะ สัวส์ดี”

หนุ่มต้งต้งกำลังอ้าปากเหมือนจะพูดอะไรต่อด้วยความดีใจ ทว่าเสียงพนักงานที่เคาน์เตอร์เรียกเขาไว้เสียก่อน

“คุณรัศมีเคซะ คุณรัศมีแซะ หนังสือโรห์นอสที่สั่งไว้มาถึงแล้วอะ”

“อ๊วยตาย แสบปีตีแตก!”

สร้อยอ้าปากค้างอย่างไม่แน่ใจว่า...หล่อนควรอึ้งกับท่าทางไม่เต็มบาทของอีกคน หรือจะอึ้งกับชื่อจริงของเขาดี

หนุ่มต้งต้งเดินแกว่งถุงหนังสือออกมาหน้าร้านอีกครั้ง ส่งรอยยิ้มกว้างเห็นฟันขาวแสบตามาให้สร้อยพลางกระซิบ

“น้องพนักงานที่เคาน์เตอร์นี้ขยันขันแข็งเชียว แต่น่าสงสาร นางจะหมดเคราะห์เดือนหน้านี้แหละ อ๊ับไวนะ”

สร้อยนึกไม่ถึงกับเรื่องที่เขาพูด พลางหันไปทางพนักงานผู้นั้น ก่อนเข้าใจว่าหนุ่มผิวสีคนนี้อาจจะเป็นหมอดู

“อ้อ...ส่วนเธอ ฉันว่าเอาเวลาที่มายืนอีกจนคนอื่นหนีไปจัดการเรื่องของตัวเองให้เรียบร้อยก่อนเถอะจ้ะ สร้อย”

“เอ๊ะ นี่คุณ!”

“รัศมีแซะ” หนุ่มต้งต้งโยกไหล่ “ชื่อเพราะแม่ะ พ่อยมตั้งให้อะ”

“ฉันไม่สนชื่อของคุณหรอกนะ แต่คุณมีสิทธิ์อะไรมากล่าวหาว่าฉันอีกนาง...”

“จู้ๆๆ” หนุ่มต้งต้งจุปาก “เดือนแล้วนะ อย่ามัวโง่โง่อยู่ เธอควรไปทำอะไรให้เรียบร้อย”

“ฉันต้องทำอะไร!” สร้อยเริ่มหงุดหงิด

“ทำบุญมั่ง ภาวนาใส่...ใจเย็น”

“ประสาท!”

“เขียนพินัยกรรมเอาไว้ยัง”

“เอ๋ อีนี้!”

“วู้ย เสียเวลา! ขอตัวกลับไปนอนอ่านไรท์นอสเล่มนี้ก่อนนะ ครูครี
ไว้เดือนหน้าเจอกันนะจ๊ะ”

“จะไปตายที่ไหนก็ไป!”

หนุ่มต้งต้งเดินโยกกันออกไปแล้ว...

...ทิ้งเหลือก็แต่พายุสรัย ผู้ถูกแฟนคลับของศรีเบลล่ายั่วโมโหจน
หัวร้อน!

สรัยจำต้องระงับอารมณ์ เมื่อสังเกตว่าผู้คนบริเวณรอบข้างเริ่มหัน
มองมาทางนี้ หล่อนจึงผละออกมาจากบริเวณหน้าร้านหนังสือทั้งที่ยังอยู่ใน
อารมณ์เดือดดาลไม่สร่าง ทว่าขณะที่กำลังเดินอย่างรวดเร็วๆ ไปยังจุดนัดพบที่
นัดกับโจโลไว้ คำพูดปริศนาของหนุ่มต้งต้งคนนั้นก็ลอยกลับเข้ามาสะกิด
ความสงสัยของหล่อนอีกหน

‘ไว้เดือนหน้าเจอกัน’ งั้นหรอ

ทำไมฉันต้องเจอแกด้วยวะ อีตุ๊ดบ้า!

ใจสลาย

“หนูต้องขอบคุณพี่เลนส์มากกว่าค่ะ ที่อุตส่าห์มาถ่ายรูปทำพอร์ตให้หนู”

หญิงสาวใบหน้าคมสวยส่งยิ้มอย่างพอใจขณะที่หล่อนกำลังชื่นชมรูปของตัวเองผ่านสมาร์ทโฟน ที่ชายหนุ่มส่งให้เกือบร้อยรูปผ่านแอปพลิเคชัน ซึ่งเชื่อมต่อได้เร็วไว้กับตัวกล้อง

ธนาภียัมรับคำขอบคุณ เกิดความอึ้งใจและตื่นตันในตัวเองผ่านใบหน้าที่มองไม่เห็นร่องรอยจากความเหนื่อยล้าของเขา

“อันที่จริงพี่ต้องขอบคุณน้องใหม่มากกว่าครับที่ให้โอกาสพี่”

“โหพี่เลนส์ พี่ไม่ต้องถ่อมตัวเลยนะคะ ฝีมือระดับพี่ หนูต้องจ่ายค่าตอบแทนเป็นหมื่นๆ ด้วยซ้ำ”

“น้องใหม่ก็ชมพี่เกินไป” ธนาภยก็มีขึ้นลุบท้ายทอย เป็นพฤติกรรมปกติยามที่ชายหนุ่มเขิน “พามาเลี้ยงข้าวตอบแทนในร้านแพงๆ แบบนี้ พี่ต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายเกรงใจ”

“หนูไม่ได้ลงทุนอะไรเลยนะคะ พี่พอดีหนูเล่นเกมโหวตศิลปินกับทาง

เว็บไซต์หนึ่ง แล้วก็ไ้รางวัลเป็นบัตรทานฟรีสามคนนี่แหละคะ เสียตายที่
ที่ณพไม่อยู่ดินเนอร์ด้วยกันก่อน แหม...ลำพังหนูนะไม่มีเงินมานั่งในร้าน
แบบนี้หรอก ถ้าหนูมีเงิน หนูก็จ่ายค่าถ่ายรูปให้พี่ได้แล้วแหละ”

ธนาพพยักหน้ายิ้มๆ เขินจนไม่รู้ว่าจะต้องพูดหรือควรพูดอะไรต่อ
จึงยื่นมือไปหยิบแก้วชามะนาวขึ้นจิบ

“แปลกจังเลยนะคะ” สาวสวยช่างพูดเอ่ยขึ้นอีก “ช่างภาพมือโปร
ระดับฟิเลนท์ทำไมถึงยังไปโพสต์หานางแบบสมัครเล่นมาถ่ายรูปทำพอร์ต
ในกรู๊ปตากล้องอีกล่ะคะ จริงๆ หนูว่าพี่รับงานเรียกเงินได้เลยนะ หนูเห็น
ภาพที่พี่ถ่ายให้วันนี้ หนูพูดจริงๆ นะไม่ได้เวอร์ มันเกินคาดกว่าที่หนูคิดมาก
เลยนะพี่”

แม้เสียงพูดแจ้วๆ นั้นจะเป็นคำชม ทว่าธนาพกลับจางยิ้มลงจนหมด
หน้า แวดตาที่เคยมีแสงสว่างของความหวังหรือลงจนเห็นเพียงหลุมสีดำขลับ
ปรากฏแทนที่

“พี่ยังไม่ใช้ช่างภาพมือโปรหรอกครับน้องใหม่ อันที่จริงทุกวันนี้...พี่
ยังเดินตามหลังทีมงานที่บริษัทอยู่เลย”

“ถ้าหนูจะบอกว่าหนูไม่เชื่อ...ได้ไหมคะ”

ธนาพหัวเราะขึ้นๆ ในลำคอ

“เชื่อเถอะครับ พี่ยังเป็นคนถือรีเฟลกซ์ให้กับทีมอยู่เลย จริงๆ นะ”

ใหม่หน้าเจื่อนตามลงไปอีกคน หล่อนอาจจะไม่ได้รับรู้ปัญหาเบื้องลึก
เบื้องหลังจริงๆ ของเขา แต่เพียงสัมผัสกับน้ำเสียง สีหน้า และท่าทางของ
ธนาพที่ซึมนิ่งลงไปแล้วนั้น...

“บรรยากาศในที่ทีมของพี่คงไม่สนุกแน่ๆ เลยใช้มั้ยคะ”

ธนาพยิ้มแทนคำตอบ...

ทั้งสองไม่ได้พูดเรื่องงานกันอีกหลังจากนั้น ต่างพากันพูดถึงอาหาร
ที่บริกรนำมาเสิร์ฟ บรรยากาศแย่ลงนิดหน่อย แต่ทั้งตากล้องและนางแบบ
สมัครเล่นก็ประทับประคองสถานการณ์ที่เป็นอยู่นั้น...ให้ผ่านไปได้ด้วยดี

ดินเนอร์ขอบคุณจากนางแบบสาวสวยสิ้นสุดลงแล้ว หญิงสาวขอตัวกลับและกล่าวขอบคุณเขาด้วยการยกมือไหว้อีกครั้งหนึ่ง ขณะที่ธนาพยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะและให้เวลาตัวเองได้ดื่มด่ำไปกับกลิ่นน้ำเจ้าพระยา

ลมเย็นพัดสะท้านมา...แต่มิได้นำพาความรู้สึกสดชื่นมาให้ชายหนุ่มสักนิดเดียว

ธนาพคิดแบบนั้น...

...ก่อนจะพบว่าตัวเองกำลังคิดผิด...

เมื่อเหลือบมองไปเห็นใครบางคน ซึ่งกำลังเดินเข้ามาในบริเวณของโซนริมน้ำ

ใครบางคน...ผู้สร้างความสดชื่นให้แก่หัวใจของเขาในทุกครั้งที่ได้เจอ

ท่ามกลางความไม่น่าเชื่อ...ทว่าในบางครั้งกลับถูก ‘ความเชื่อ’ บางอย่าง
คุกคามการตัดสินใจ

ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจ...ว่าสิ่งที่เห็นนั้นคือความจริง...สิ่งที่เป็นนั้นคือความจริง...
โง่...

...แต่ ‘ความเชื่อ’ กลับบอกว่าสิ่งเหล่านั้น...อาจไม่ได้เป็นอย่างที่เห็น
ก็ได้...มันไม่เป็นความจริง...และเราไม่ได้โง่

“สร้อย”

กว่าจะรู้สึกตัว หล่อนก็พบว่าผู้จัดการหนุ่มยืนเอียงคอมองหล่อนอยู่
ตรงหน้าเสียแล้ว

“พี่ใจ...” สร้อยเรียกอีกคนด้วยความพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ให้เสียง
สั่น

ใจโจ้หลุบตามองอาหารหลายอย่างซึ่งวางอยู่เต็มโต๊ะ แต่ตอนนี้มัน
เย็นชืด และบางจานดูแห้งเหี่ยวจนไม่น่ารับประทานไปแล้ว

แน่ละ...ใจโจ้รู้แน่นอนอยู่แล้วว่าจะต้องเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น เขาจึงไม่ได้
กลับบ้านตามคำสั่งของสร้อย หลังจากที่เขามาส่งหล่อนที่นี่...เขาแอบไป

นอนนวดอยู่ที่สปาของโรงแรมแห่งเดียวกันนี่ล่ะ

“นั้งสิพี่” สร้อยบอกยิ้มๆ แต่นัยน์ตากลับคลอไปด้วยน้ำอุ่นใส “ดิฉัน
ที่พี่กลับมา ไม่อย่างนั้น...สร้อยคงทานคนเดียวไม่หมดแน่...”

แม่ได้รับคำชวนแล้ว แต่ใจใจกลับใช้เวลาเกือบสิบวินาทีกว่าจะหย่อน
ตัวนั่งลงบนเก้าอี้ได้ จนเมื่อได้นั่งลงแล้ว ความกดดันใหม่ก็ยิ่งทวีตัวขึ้น
อาหารตรงหน้าที่เย็นชืดเหล่านี้คือรางวัลของความหวังที่แตกสลายของใคร
คนหนึ่ง แน่หนอว่าเขาไม่รู้สึกรักอยากจะทำกินมันลงคอสักคำเดียว

แต่ด้วยบทบาทของเขา ด้วยมิตรภาพของเขา...บังคับให้เขาหยิบช้อน
กับส้อมขึ้นมาถือ ก่อนคลี่ยิ้มแบบเสแสร้งใส่ทางแบบที่นั้งยิ้มอยู่ตรงหน้า

“หน้าตาน่าทานมากเลยเธอ” ใจใจก้มกมือเรียกบริการ “น้องๆ ขอข้าว
สวยสองที่ด่วนๆ เลยนะ”

“พี่ทานเถอะ” สร้อยบอกด้วยเสียงเหนื่อยๆ “สร้อยไม่หิวเลย ขอนั่งเป็น
เพื่อนพี่แล้วกัน”

ใจใจพบว่า...ถึงเวลาสิ้นสุดการผินผืนให้กันและกันสักที มันหมดเวลา
นั้นแล้ว

“เวลาที่ผ่านมา เรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น และคนเก่าๆ ของเขา...มัน
เป็นบทเรียนให้เราได้ศึกษากันมามากพอแล้วนะ สร้อย”

สร้อยก้มหน้ารับฟัง และเพียงพยักหน้าซ้ำๆ น้ำตาลอ่อนก็ร่วงเฝะ
เปื้อนแก้ม

“คุณธีรยังไ้ก็ยังเป็นคุณธีรอยู่” ใจใจยืนยันด้วยเสียงอันเบา “แต่
ผู้หญิงทุกคนของเขา ก็คนแล้วที่ต้องสูญเสียความรู้สึก...เสียไปทั้งตัวตน
แม้กระทั่งหัวใจที่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกหล่อนควรจะรักษา แต่เธอก็เห็น
ใช้มัยสร้อย พวกหล่อนทุกคนแทบจะไม่มีใครเลยที่ยังอยู่ดีกินดี อะไรที่ทำให้
พวกหล่อนเป็นแบบนี้ คิดสิ”

“สร้อยก็แค่สงสัย...” นางแบบสาวพูดทั้งน้ำตา “...สร้อยไม่เคยทำตัว
เสื่อมเสียให้คุณธีรต้องขายหน้า สร้อยวางตัวดี สร้อยคิดว่าสร้อยอยู่ในภาพ-

ลักษณะที่ดีมาตลอด แม้สรัยจะเป็นดาวโป๊อย่างที่คุณทั้งประเทศเรียกกัน แต่สรัยก็ไม่เคยทำเรื่องเสียหายให้คุณธีรต้องเสียใจ”

“คุณอย่างคุณธีรไม่มีวันเสียใจให้กับใครหรอกนะ” โจ้จ๊อยืนยันความเชื่อของตัวเองด้วยเสียงที่แผ่วเบา “เพราะเขาไม่ได้มีหัวใจไว้เพื่อเสียให้กับผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น”

สรัยเบี่ยงหน้าหันไปทางแม่น้ำ แสงไฟจากตึกฝั่งตรงข้ามสะท้อนอยู่บนผิวน้ำที่เคลื่อนไหวอย่างเยือกเย็น ในชั่วอภินิหารนั้นสรัยแอบคิดว่าหล่อนอยากเป็นอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่মনุषย์...หล่อนไม่อยากจะเผชิญกับความผิดหวังทั้งหลายทั้งปวง ที่บางครั้งมันก็ยากเย็นแสนเข็ญต่อการตั้งรับเรื่องราวที่ทำให้หัวใจสลาย

“แต่ไม่ว่าจะยังไง...ความสูญเสียจะต้องไม่เกิดขึ้นกับเธอนะ สรัย”

โจ้จ๊อเตือนหล่อน น้ำเสียงนั้นบอกถึงความกังวลและความเป็นห่วงอยู่ในคราวเดียวกัน สรัยจึงหันกลับไปยิ้มก่อนที่จะตอบเขา

ยิ้ม...ที่ไม่ใช่รอยยิ้มของคนผิดหวัง...

...แต่กลับเป็นรอยยิ้ม...ของคนที่ไม่ยอมแพ้!

“สรัยรู้ค่ะ...ว่าต่อจากนี้สรัยจะต้องทำยังไง และชีวิตของสรัย...ก็จะมีทางตกต่ำแบบพี่เมอแต่มແ່ๆ!”

ธนภาพลักประตูเข้าไปในห้อง เปิดไฟจนเห็นบรรยากาศอันแสนรกรภายในห้องเช่าแคบๆ เพ้าทรงหนูของเขา ยิ่งชวนให้ท้อแท้จนต้องถอนใจยาวออกมาอีกครั้ง

แต่ที่มาของความทุกข์กลับไม่ได้มีต้นเหตุมาจากเรื่องราวของเขาไปเสียทั้งหมดหรอก อีกหนึ่งความทุกข์ที่แทรกเติมเข้ามา...กลับเป็นเรื่องที่ไม่ใช่เรื่องของเขาสักเลย...แต่เป็นเรื่องของนางแบบสาวสุดเซ็กซี่คนนั้น

แม้เป็นเรื่องบังเอิญที่เขาได้เจอหล่อนที่ภัตตาคารศาลาทิพย์ แต่เรื่องที่มิใช่ความบังเอิญคือความรู้สึกของเขาที่ยังมีต่อหล่อนผู้นั้นอยู่...

...สรัย ไรห์นอส...คือนางแบบสาวดาวยั่วที่เขายังหลงรักได้ทุกที่ที่
เห็นหน้า

แต่วันนี้หล่อนกลับทำให้โลกของเขามีดหม่นลงอีกครั้งเมื่อเขาได้เห็น
น้ำตาของหล่อน

แม้ไม่อาจจะได้ยินเรื่องราวอันเป็นปัญหาของหล่อนสักนิดเดียว แต่
ในฐานะที่เขาเป็นหนึ่งในทีมงานแห่งนิตยสารดาราที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ
เขาชื่อ 'สื่อสารมวลชน' คนหนึ่ง ที่รู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับดาราที่เขาสนใจ

แม้จะเป็นแค่คนถือรีเฟล็กซ์ก็เถอะ

ธนาพเอนหลังลงบนเตียง หนุนกายสูงโปร่งลงบนหมอนข้างจะเข้
ก่อนดิงกระเป๋าเป้แล้วหยิบกล้องถ่ายรูปที่อยู่ใต้นั้นออกมา เปิดอัลบั้มและ
คลิกไฟล์ล่าสุดที่เขาแอบบันทึกไว้

มันคือไฟล์วิดีโอที่บันทึกช่วงเวลาแห่งความโศกเศร้าของ สรัย ไรห์-
นอส

ก่อนที่เสียงจากमारผญจะดังแทรกขึ้น ธนาพยันคิ้วขณะมองลงไป
บนจอสมาร์ตโฟนก่อนที่จะกดรับ

“อะไรมึง”

“อ้าวเฮ้ย! ทำไมเสียงมึงทุเรศยังงี้วะไอ้คุณเลนส์”

ธนาพถอนใจอย่างสุดรำคาญ

“มึงมีอะไรก็ว่ามาเถอะไอ้ณพ”

“เดี๋ยวกู มึงอย่าเปลี่ยนเรื่องเลย นี่ตกลงดินเนอร์สุดหรูมันไม่เวิร์ก
หรือไง ทำไมน้ำเสียงมึงเขี่ยยังงี้วะ”

“ดินเนอร์ก็เวิร์กอยู่ อาหารหรู บรรยากาศก็เพงดี”

“แล้วไม่เสียงมึงดูแย่ เฮ้ย! อย่าบอกนะว่าน้องใหม่หล่อนกินหมูมาม”

“ไอ้เชี่ยณพ หุบปากเลยมึง เรื่องเชี่ยๆ ของผู้หญิงนี่มึงถนัดจังนะ
ผู้ชายทำไรวะ”

“เฮ้ย! ก็กูอยากรู้ว่ามึงเป็นอะไรง”

“มึงก็รอภูพุดก่อนสิวะ จะเดาโง่ๆ ทำอะไร” ธนภาพณ์ลมปากอีกครั้ง ก่อนที่นัยน์ตาหม่นเศร้าจะทอดมองกลับลงไปบนหน้าจอแอลซีดีของกล้อง “กูไปเจอสร้อยมาวะ เธอไปดินเนอร์ที่นั่น”

“แล้ว?”

“เธอนั่งร้องไห้ในโต๊ะอาหารด้วยวะ”

“เชตร!” ได้ยินเสียงฉกตบมืออยู่ในสาย “มึงถ่ายชอตหน้าตาเอาไว้ปะวะ”

“อือ ถ่ายมา กูถ่ายเป็นคลิปเลยแหละ”

“ภาพเป็นไง มึงเช็คภาพรึยัง?”

“เดี๋ยวนะ” ธนภาพดีดตัวลุกขึ้นนั่ง “ทำไมกูต้องเช็คภาพด้วยวะ”

“เฮ้อ! มึงอยากโดนพี่รบด่าอีกรึไง”

“ทำไมกูจะต้องโดนด่าด้วย ในเมื่อกูไม่ได้คิดที่จะส่งคลิปนี้ให้พี่รบดูซะหน่อย”

“เฮ้อ! มึงถ่ายแล้วไม่ส่ง แล้วมึงจะถ่ายหาพระแสงไรวะไ้บ้านี้”

“ที่กูถ่าย...ก็เพราะว่าคนที่กูแอบถ่ายเป็นคนที่ถูกชอบ”

“ไอ้เลนส์ มึงอย่าโง่หน่อยเลยนะ” ณพตำหนิทั้งเสียงหัวเราะ “ถ้าคลิปมึงโอเค เห็นหน้าตาของแม่สร้อยชัดเจนจริงๆ นะ มึงอาจได้รับโอกาสจากพี่รบอีกครั้งก็ได้นะมึง”

ธนภาพเงยลงเมื่อคำแนะนำของณพไหลเข้ามาในกระบวนความคิด

“มึงฟังกูดีๆ นะไอ้เลนส์ กูรู้ว่ามึงหลงแม่สร้อยมาก แต่มึงกับแม่นั้นไม่มีวันได้โคจรมาร่วมทุกข์ร่วมสุขกันได้หรอกนะไ้ย่ หล่อนอาจจะเป็นได้แค่แรงบันดาลใจ เป็นอารมณ์ชั่ววูบที่ทำให้มึงเป็นบ้า แต่กูจะบอกให้นะ สิ่งที่จะทำให้มึงได้ไปต่อคือความฝันต่างหาก!”

ธนภาพไม่เคยคิดมาก่อนว่า...เขาจะลืมเรื่อง ‘ความฝัน’ ของตัวเองไปได้

“ไอ้เลนส์ ชีวิตคนแก่จะดีขึ้นได้มันต้องมีเงินว้ย เงินที่ได้จากงานดีๆ

แล้วตอนนี้มีหรือยัง เงินก็ไม่มี งานที่ทำก็ติดตายห่า มึงจะถือรีเฟลกซ์ไป
อีกนานแค่ไหน! มึงเชื่ออะ คลิปที่มึงถ่ายมาจะทำให้คนทั้งประเทศได้รับรู้
ความจริงว่าสร้อยแมงโกหก นางเพ่งให้สัมภาษณ์เมื่อบ่ายนี้เองว่าชีวิตน่ะจะ
มารับไปกินข้าว แต่สุดท้ายแมงจบด้วยน้ำตา พิกฉิบ! ถ้าชาวนี้ได้ลงคลิป
ของมึงละก็ อนาคตของมึงมาแน่”

มันเป็นความรู้สึกที่โหดร้ายสำหรับเขาเหลือเกิน เมื่อในหัวนั้นเกิด
สองทางเลือกซึ่งกำลังตีรันฟันแทงกันอย่างบ้าคลั่ง ทางเลือกหนึ่งคือการ
ยืนหยัดอยู่บนความรู้สึกส่วนตัวที่เขามีต่อนางแบบคนนั้น นางแบบสาวที่อยู่
ในจุดที่แสนไกลเกินกว่าที่มือเขาจะเอื้อมไปถึง

กับอีกหนึ่งทางเลือกที่ผนวกรวมตัดสินอนาคตให้เขาแล้ว

ทางเลือกที่จะทำให้ชีวิตของเขาดีขึ้น

ประหารชีวิต สร้อย ไรท์นอส...ด้วยการส่งคลิปนี้ให้เมืองรบ

“กูตัดสินใจแล้วไอ้นพ” ธนภพบอกกับเพื่อนรัก “กูจะเลือกสิ่งที่ดี
ที่สุดให้ตัวเอง...ขอบใจมึงมากนะ”

เป็นเรื่องปกติที่ทุกคนจะต้องทำเช่นนั้น...

...เลือกสิ่งที่ดีที่สุด...ให้ตัวเอง

สร้อย ไรท์นอส...ก็เช่นกัน

ภายในห้องชุดสุดหรูของหล่อนมีดสลัวและเห็นเพียงแสงไฟจากโคม
สีเหลืองส้มที่โตะแต่งหน้า

สร้อยรวบผมมัดตึง บรรจงหยิบสำลีแผ่นเกรดพรีเมียมมาก่อนจะหยด
คลีนซิงจันทู่ม ใช้นิ้วทำความสะอาดเครื่องสำอางจนเกลี้ยงเกลาหมดจด
เหลือเพียงหน้าสดที่ปราศจากสีสันทัดเดิม

ดวงตาคมกริบทอดมองตัวเองในกระจก รวากับกำลังทำท่ายและทัก
ถามตัวเองว่า...

...เธอพร้อมหรือยัง สร้อย ดาวิกา...

...พร้อมที่จะทำให้อีครีเบลล่า...ได้รู้จักกับตัวตนที่แท้จริงของเธอมากขึ้น!

สมาร์ทโฟนวางนิ่งอยู่บนโต๊ะตรงหน้า และยังคงปราศจากการตอบกลับมาของชายหนุ่มผู้ที่หล่อหน้าเฝ้ารอ

คุณใจร้ายกับสรัญมาก...คุณเก่งมาก...ที่ทำให้ผู้หญิงทุกคนบาดเจ็บเพราะรักคุณ...

...แล้วสรัญจะคอยดู...

...ว่าคุณจะเก่งไปได้อีกสักเท่าไร!

สมาร์ทโฟนบนโต๊ะถูกหยิบมาถือไว้อีกครั้ง ก่อนที่หล่อหน้าจะกดพิมพ์ข้อความลงไปสั้นๆ แล้วกดโพสต์